

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๖/๒๔๘๕ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓
วันพฤหัสบดีที่ ๓๐ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๘๕
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๔.๐๕ นาฬิกา

ประธานสภา ฯ : วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๑๓๒ คนเป็นองค์ประชุมแล้วขอ
เปิดประชุมต่อไป ในวาระต่อไปครั้งที่ ๑ ของนายพัน สุพรรณสาร ฯ ไหมมา ครั้งที่
๒ ของนายภิญโญ อินทวิรัตน์ ฯ ไหมมา ครั้งที่ ๓ ของ พล.ต.พิณ อมรวิสัยสรเดช
เรื่อง ให้โรงงานอุตสาหกรรมเตรียมเครื่องมือเครื่องใช้ไว้ช่วยทำเครื่องบุทโชนกรรม

พล.ต. พิน อมรวิสัยสรเดช (ลำปาง) : ขอดังกระทรวงการ
กระทรวงอุตสาหกรรม ดังต่อไปนี้

รัฐบาลมีนโยบายที่จะให้โรงงานอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นของรัฐบาลและเป็นของ
เอกชน ได้เตรียมเครื่องมือเครื่องใช้ไว้ช่วยเหลือในการสร้างสวนประกอบบุทโชนกรรม
ในระหว่างเวลาที่มีเหตุกสรมณ์ค้ำขันถูกเงินบ้างหรือไม่

พล.อ.ศ. มณี มหาสันตนะ เวชยันตริงสถัญญ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
อุตสาหกรรม : กระทรวงอุตสาหกรรมขอตอบว่า

รัฐบาลมีนโยบายที่จะให้โรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ ซึ่งมีเครื่องมือเครื่องใช้
ในอันจะเป็นประโยชน์ได้เตรียมไว้เพื่อช่วยเหลือ ในการสร้างสวนประกอบเครื่อง
บุทโชนกรรมในระหว่างมีเหตุการณณ์ค้ำขันถูกเงินนี้ และเวลานี้รัฐบาลก็ได้ดำเนินการ
ตามนโยบายนี้อยู่แล้ว

ประธานสภา ฯ : ครั้งที่ต่อไปของ พล.ต. พิน อมรวิสัยสรเดช เรื่อง ส่ง
เสริมการค้าเบ็ดของพลเมือง

พล.ต. พิน อมรวิสัยสรเดช (ลำปาง) : ขอดังกระทรวงการ
กระทรวงสาธารณสุข ดังต่อไปนี้

ประเทศไทยมีพลเมืองมากย่อมนับว่าเป็นกำลังของประเทศชาติอย่างสำคัญนานา
ประการสำหรับประเทศไทยเรารัฐบาลมีนโยบายที่จะเพิ่มพูนจำนวนพลเมืองให้มาก ขึ้น

และกระตุ้นเตือนให้หนุ่มสาวกระตือรือร้นที่จะกระทำการสมรส เป็นหลักแหล่งไว้ต่อไป
ประการใดบ้างหรือไม่

พ.ศ. ชวง เขวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข : กระทรวง
สาธารณสุขขอตอบดังนี้

การเพิ่มพูนจำนวนพลเมืองให้มากขึ้นและกระตุ้นเตือนให้หนุ่มสาวกระตือรือร้นที่
จะกระทำการสมรสให้เป็นหลักแหล่งนั้น กระทรวงสาธารณสุขได้กำลังดำเนินการอยู่
แล้ว แต่เรื่องนี้จะทำเฉพาะทางหนึ่งทางใดทางเดียวนั้นไม่ได้ จำเป็นจะต้องทำทั้ง
ทางอบรมจิตใจ การตรวจสุขภาพและแนะนำคู่สมรส การลดเคราะห์มารดาและทารก
เพื่อให้การเกิดของพลเมืองปลอดภัย และมีสุขภาพสมบูรณ์ด้วย

พ.ศ. พัน อมรวิสัยสรเดช (ลำปาง) : ขอชี้แจงในการที่จะกระตุ้นเตือน
ให้หนุ่มสาวกระทำการสมรสกันนั้น จะเกี่ยวข้องกับการเก็บภาษีโสดด้วยหรือไม่

พ.ศ. ชวง เขวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข : เรื่อง
เกี่ยวแก่การสมรสในคานสาธารณสุขนั้น เราทำไปในทางแนะนำ โดยช่วยให้เขาได้มี
การสมรสกันสะดวกขึ้น โดยที่จะได้พยายามแนะนำไปในทาง ให้ตัดภาระในเรื่องการ
สินสอดทองหมั้น อะไรต่าง ๆ ซึ่งเป็นการสิ้นเปลือง นอกจากนั้นยังให้โอกาสในทาง
ตรวจสุขภาพของผู้สมรส ซึ่งเวลานี้ก็ให้ทางจังหวัดต่าง ๆ ทดลองดู ต่อไปทางกระทรวง
สาธารณสุขก็จะได้ดำเนินการ เป็นกิจลักษณะยิ่งขึ้น แต่อย่างไรก็ตามสถิติคนเกิด
ของเราเวลานี้ก็นับว่าเป็นจำนวนมากนับเป็นที่ ๒ ของโลก แต่ว่าจำนวนคนตายก็มี
มากเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นปัญหาเรื่องทวีพลเมืองนั้นก็อยากจะหนักไปในทางที่ให้
เด็กเกิดมานั้นตายน้อยที่สุด ส่วนการส่งเสริมในคานการสมรสนี้ยังไม่ได้พิจารณาไปถึง
ปัญหาการเก็บภาษีโสด

ประชาชนสภา ฯ : กระตุกต่อไปของนายศิริ บำเพ็ญอยู่ นายศิริ บำเพ็ญอยู่ไม่
มา กระตุกไปของนายสีห์หมื่น วณีสอน เรื่อง นโยบายการปลูกฝิ่น

นายสีห์หมื่น วณีสอน (เชียงใหม่) : ฉันทขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
การคลัง ดังต่อไปนี้

ปรากฏว่าการปลูกฝิ่นของพวกชาวเขาที่คอยอินทนนท์และคอยคางาแงม ทองที่

อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ ผู้รัฐบาลไต่สวนคดีให้ปลูกตามจำนวนเนื้อที่ที่
 รัฐบาลกำหนดให้ นั้น ความจริงพวกชาวเขาได้ขยายเนื้อที่ ทำการปลูกฝิ่นตามใจชอบ
 จนเป็นเหตุให้ไม้บนเขาถูกทำลายลงมาก ทำให้ขุนน้ำแมกลางและแมวางมีปริมาณน้ำ
 น้อยลงทุกปี เป็นการเคียดครอนและเสียหายแก่ชาวนามาก ขอเรียนถามว่ารัฐบาล
 ทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้หรือไม่ และจะจัดการแก้ไขอย่างไรหรือไม่ จะ
 จัดการบอกเลิกการอนุญาตเสีย เพื่อสงวนพื้นที่ไม้นานาชนิดอย่างหนึ่งเพื่อยำรุงขุนน้ำ
 อย่างหนึ่งจะดีหรือไม่

พล.ต. เกา เพียรเลิศ บริษัทวิทยุทหกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
 กระทรวงการคลังขอตอบว่า การปลูกฝิ่นของพวกชาวเขาในท้องที่ ๆ กล่าวนี้ เจ้า
 พนักงานสรรพสามิตได้ควบคุมให้ปลูกแต่ในที่ซึ่งเป็นไร่นาของชาวเขาเท่านั้น ตั้งแต่
 ต้นมาจนบัดนี้ยังไม่เคยอนุญาตให้ถางป่าเพื่อปลูกฝิ่นเลย และในกิจการนี้พนักงานป่า
 ไม้ก็ได้ให้ความร่วมมือในอันจะรักษาไม้อันควรสงวนไว้เป็นอย่างดีแล้ว ความจริง
 ชาวเขาถางป่าเพื่อทำไร่ข้าวและต้องการไม้ทำฟืนก็มีบ้าง ซึ่งเป็นธรรมดาของคน
 พวกนั้น หากใช่เป็นเพราะการปลูกฝิ่นที่เจ้าพนักงานควบคุมไม่ การกระทำทั้งนี้ อาจ
 จะเป็นการทำโดยพลการและฝ่าฝืนกฎหมาย ซึ่งเมื่อถูกจับได้ก็ต้องถูกลงโทษ

ประธานสภา ฯ กระทรวงสาธารณสุข พรหมประกาย เรื่อง
 โรคไข้จับสั่น และโรคบิด

นายอนุสรกรณ์ พรหมประกาย (นครพนม) : ฉันทขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรี
 ว่าการกระทรวงสาธารณสุข ดังต่อไปนี้

ตามนโยบายของรัฐบาลมุ่งผลสำคัญในทางเพิ่มพูนประชากรของชาติจะจัดการ
 ป้องกันและกำจัดโรคสำคัญซึ่งเป็นเหตุให้ประชากรตายมาก และจะจัดให้มีสถานพยาบาล
 สำหรับบำบัดโรคแก่ประชากรใหม่ากแห่งขึ้น นั้น บัดนี้ปรากฏว่า ราษฎรตามชน
 บท โดยเฉพาะภาคอีสาน เป็นโรคไข้จับสั่นและโรคบิด โดยมากไม่มียารักษา ต้อง
 นอนเจ็บโดยคอยวันตายและวันตายโดยอาศัยเพียงการเยียวยาของแพทย์ตำบล ไป
 ตามยถากรรมเล็กน้อยเท่านั้น จึงขอเรียนถามว่ารัฐบาลได้จัดการแก้ไข เพื่อให้
 ราษฎรได้รับความบรรเทาในการเจ็บป่วยด้วยโรคชนิดนี้ประการใดบ้างหรือไม่

พ.ศ. ชวง เหวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุข ได้มีวิธีการแก้ไขอยู่แล้ว คือ

- ๑. ควบคุมการแนะนำวิธีป้องกันและรักษา ซึ่งได้แก่การสุขศึกษา
- ๒. ควบคุมการเผยแพร่ใบราษฎรนิยมรักษาตำราหลวง โดยเฉพาะในเขตจังหวัด นครพนมได้มีตำราตำราหลวงสำหรับจำหน่ายให้แก่ราษฎรตามตำบลต่าง ๆ ทุกอำเภอมีจำนวน ๓๖ คู และยังมีผู้รับไปจำหน่ายปลีกอีก ๕๐ ร้าน
- ๓. ควบคุมการจัดสร้างสถานที่บำบัดโรค คือโรงพยาบาลและสุขศาลา ตามท้องที่ต่าง ๆ ตามความจำเป็นและตามกำลังเงิน

นายอนุสรกรณ์ พรหมประกาย (นครพนม) ฉะนั้นขอชักต่อไปว่า ตำราตำราหลวงที่ท่านชอบว่ามีนั้น และท่านทราบหรือไม่ว่ามีแต่ชุด ยาไม่มีเวลานี้

พ.ศ. ชวง เหวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข คือทุกแห่งยาคาก็เบิกมาได้

ประธานสภา ฯ กระจุกต่อไปของนายอนุสรกรณ์ พรหมประกาย เรื่อง ค่าพาหนะเดินทางและเบี้ยประชุมท่านผู้นั้นอยู่ไหน

นายอนุสรกรณ์ พรหมประกาย (นครพนม) ฉะนั้นขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้

ตามนโยบายของรัฐบาลมีความมุ่งหมายสำคัญในการปกครองราษฎร และปรับปรุงสมรรถภาพเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองให้เข้มแข็งยิ่งขึ้นนั้น จึงขอถามรัฐบาล ดังต่อไปนี้

- ๑. หน้าที่ของกำนันผู้ใหญ่บ้าน ในเวลานี้ได้มีการงานเพิ่มมากขึ้น ทั้งในทางปฏิบัติตามกฎหมายและในทางนโยบายอีกด้วย ซึ่งทางราชการต้องเรียกให้เขาไปประชุมที่ว่าการอำเภอ เป็นการประวิงเวลากลับ แต่ไม่ได้ค่าพาหนะเดินทางหรือเบี้ยเลี้ยงในการประชุมแต่อย่างใด เพียงอาศัยเงินบำรุงฐานะเล็กน้อยใช้จ่าย หากเพียงพอไม่นั้น รัฐบาลควรจะให้ค่าพาหนะเดินทางหรือเบี้ยประชุมอย่างหนึ่งอย่างใด บ้างหรือไม่
- ๒. เมื่อหน้าที่การงานของกำนันผู้ใหญ่บ้าน ได้มีเพิ่มขึ้นดังกล่าวดังนี้ หน้าที่

การทำงานของสารวัตรกำนันก็ยอมมีเพิ่มขึ้นตามส่วนเป็นธรรมดา และสารวัตรกำนัน เป็น
ผู้บังคับคติดอระหว่างราษฎรกับกำนันผู้ใหญ่บ้านและอำเภอ โดยมีได้รับผลจากเงินบำ
รุงฐานะแต่อย่างใดเลย ขอทราบวาระรัฐบาลคำริจะกรุณาตั้งจ่ายให้บ้างหรือไม่

พล.ท. มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : กระทรวง
มหาดไทยขอตอบว่า

๑. การประชุมกำนันผู้ใหญ่บ้านนั้น เฉพาะการประชุมกำนัน กระทรวงใดส่งไป
ยังทุกจังหวัดแล้วให้กระทำที่อำเภอ ส่วนการประชุมผู้ใหญ่บ้านให้กระทำที่ตำบลและตาม
ปกติเดือนละครั้ง เพื่อเป็นการแก้กรล้นเปลืองและเสียเวลาอยู่แล้ว รายได้ที่เป็น
การตอบแทน นอกจากเงินบำรุงฐานะซึ่งจ่ายให้เป็นค่าเครื่องเขียนแล้ว ยังได้รับส่วน
ลดอีก ขณะนี้จึงยังไม่คำริที่จะให้ค่าพาหนะเดินทางหรือเบี้ยประชุมแต่อย่างใด

๒. เรื่องเงินบำรุงฐานะสารวัตรกำนันนั้นยังไม่คำริที่จะตั้งจ่ายให้ เพราะคำ
แหน่งสารวัตรกำนันนั้นสุดแต่กำนันจะเลือกผู้ใดที่สมควรเป็นผู้ช่วยเหลือ ค่าใช้จ่าย
ต่าง ๆ จึงรวมอยู่กับกำนันด้วย

นายอนุสรกรณ์ พรหมประกาย (นครพนม) : ฉันทขอซักในข้อ ๑ ว่า ในเมื่อ
ยังไม่คำริที่จะให้ค่าเบี้ยประชุมของกำนันผู้ใหญ่บ้านแล้ว ตามธรรมดาคนเราก็คงมีการ
กินการอยู่ ก็ยังไม่กรุณาในทางที่จะลดการประชุมลง งดเว้นเสียจากการประชุมทุก
เดือนเป็น ๑ ปีครั้งหนึ่งได้หรือไม่

พล.ท. มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : ในเรื่องนี้
ท่านผู้แทนก็ยอมทราบอยู่แล้วว่า กิจการที่จะบำรุงบ้านเมืองนั้น เรามีความประสงค์จะ
ให้เจริญก้าวหน้า และนอกจากนั้นก็จำเป็นต้องให้กำนันผู้ใหญ่บ้าน ทราบกิจการของ
กระทรวงมหาดไทยนั้นว่าจะทำอย่างไร ถ้าหากว่าประชุมปีละครั้งก็เห็นว่าจะไม่ได้ทำ
อะไรเลย เพราะฉะนั้นก็จำเป็นต้องประชุมกันเสมอ ถ้าหากว่าไม่มีกิจการเร่งร้อน
ปฏิบัติแล้ว ทางกระทรวงมหาดไทยก็จะได้พิจารณาลดลงบ้างตามสมควร

นายอนุสรกรณ์ พรหมประกาย (นครพนม) : ฉันทขอซักในข้อ ๒ ในเรื่องผล
ประโยชน์สารวัตรกำนันผู้ใหญ่บ้านนั้น ที่จะให้กำนันเรียกใช้ก็ต้องมาไร ให้ได้รับประ
โยชน์เหมือนกัน ถ้าคนเราไม่ได้ประโยชน์อย่างใดก็หายากที่สุดที่จะใช้ได้ดี เพราะฉะนั้น

นั้นเมื่อยังไม่พร้อมที่จะให้เงินบำรุงฐานะแล้ว ก็จะจ่ายเป็นเงินรางวัลเพียง ๑ เดือน
ครั้งหนึ่งและปีหนึ่งครั้งหนึ่งจะไต่หรือไม่

พล.ท. มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : ที่จริงคือ
เป็นเรื่องในกระทู้ถามที่ตอบไปแล้ว คือในสวนสาธารณะที่กำหนดเป็นเรื่องกำหนดนั้น จะต้อง
จ่ายผลประโยชน์นั้น ถ้าเป็นประโยชน์กำหนดนั้นก็ควรเป็นผู้ให้สวนเงินรางวัล ให้จ่ายเขา
ได้ ท่านผู้แทนก็คงทราบแล้วว่า จำเป็นจะต้องใช้ในสิ่งอื่น ๆ อยู่ ถ้าหากจะให้ทั่วไป
แล้วก็คงเป็นเงินไม่ใช่น้อย

ประธานสภา ฯ : กระทู้ต่อไปของนายเฉลา เชาลานนท์ เรื่อง คุปองยาง
และการปลูกยาง

นายเฉลา เชาลานนท์ (ตราด) : ฉันท้องกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
เกษตรราษีการ ดังต่อไปนี้

เนื่องจากราคายางพาราในบัดนี้ตกต่ำลงจนชาวสวนทำไม่ได้ และทางรัฐบาล
ก็จ่ายคุปองยางให้แก่ชาวสวนเรื่อย ๆ เป็นเหตุให้ชาวสวนต้องจ่ายเงิน เป็นค่าคุปอง
ยางอยู่เสมอ จึงขอเรียนถามว่า

๑. เนื่องจากประเทศไทยได้ประกาศสงครามกับบริเตนใหญ่ และสหรัฐอเมริกา
กาสัญญาจำกัดยางซึ่งรัฐบาลใดทำกันไว้คงใช้ได้อยู่หรือเป็นอันพับไป

๒. ถ้าสัญญาจำกัดยางเป็นอันพับไป เหตุใดรัฐบาลจึงไม่ยกเลิกกฎหมาย การ
ควบคุมยางเสีย เพื่อมิต้องจ่ายคุปองยางให้แก่ชาวสวน

๓. คุปองยางที่รัฐบาลจ่ายให้ชาวสวนงวดหนึ่ง ๆ นั้น ถ้าชาวสวนขายยางไม่
ได้ จะผ่อนผันให้ชาวสวนได้ใช้คุปองที่เหลือในงวดต่อ ๆ ไปจะไต่หรือไม่ เพราะเหตุ
ใด

๔. การที่รัฐบาลเปิดโอกาสให้ราษฎรยื่นคำร้องขออนุญาตปลูกยางได้นั้น ได้มีผู้
ยื่นคำร้องกันมานานแล้ว ไม่ทราบว่าเมื่อใดรัฐบาลจะมีคำสั่งให้ออกใบอนุญาตให้ราษฎร
ปลูกยางได้

นายอุทัย แสงมณี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรราษีการ : กระทรวง
เกษตรราษีการขอตอบว่า

๑. และ ๒. สถานการณ์จะเป็นเช่นไรก็ตามยังไม่สมควรจะยกเลิก กฎหมาย การควบคุมยาง เพราะกฎหมายนี้ส่งเสริมอาชีพการทำสวนยาง ให้ดำเนินก้าวหน้าไป เป็นปึกแผ่นและถูกต้องตามหลักวิชาการด้วยดี ฉะนั้นยกเลิกกฎหมายนี้เสีย ปล่อยให้ทำ สวนยางกันต่อไปโดยปราศจากการควบคุมแล้ว สวนยางจะถูกทอดทิ้งให้ทรุดโทรม เป็น เหตุให้ราคาตกต่ำลงซึ่งเป็นการทำลายอาชีพนี้โดยตรง ทั้งเคยปรากฏตัวอย่างมาแล้ว ก่อนมีการควบคุม

๓. ทางการค้าตอนต้นให้หยุดแล้ว กล่าวคือ ใ้ให้เจ้าของสวนยางนำคูปองหรือ ใบสำคัญจำหน่ายยางที่เหลือจากงวด ๒ เดือนแรกของปี ไปเปลี่ยนเอาคูปองหรือใบ สำคัญจำหน่ายยางงวดใหม่ใช้สำหรับงวด ๒ เดือนหลัง

๔. ทางการค้าสั่งอนุญาตไปจังหวัดต่าง ๆ แล้วเป็นส่วนมาก ยังตกค้างอยู่บาง อำเภอและกำลังดำเนินการให้เสร็จไปในเร็ว ๆ นี้ ในตอนหลังนี้มีบางจังหวัดขออนุ ญัตปลูกยางใหม่เพิ่มเติมเข้ามาอีกซึ่งทางการจะใคร่รวบรวมไว้พิจารณาเมื่อเสร็จการ อนุญาตในงวดแรกแล้วต่อไป

นายเฉลา เตาตานนท์ (ตราด) : ฉันขอซักในข้อ ๔ ว่า เคมีทางรัฐบาลมี ความมุ่งหมายที่จะให้ราษฎรปลูกยางพันธุ์ดี ในการที่จะขออนุญาตนั้น จะต้องยื่นแสดง ความจำนงว่าปลูกยางพันธุ์ดี แต่มาบัดนี้เหตุการณ์ต่าง ๆ ใดเปลี่ยนแปลงไปนั้น อยากจะ ทราบว่าการที่ราษฎรยื่นคำร้องขออนุญาตปลูกยางพันธุ์ดีนั้น รัฐบาลจะหาโอกาสหาทาง พันธุ์ดีให้แก่ราษฎรได้หรือไม่

นายอภัย แสงมณี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรธิการ : หาได้

นายเฉลา เตาตานนท์ (ตราด) : แล้วก็ตามที่ท่านรัฐมนตรีว่าหาได้นั้น ทางจังหวัดยังไม่ทราบว่าจะหามาให้ราษฎรปลูกได้เป็นเวลาอีกกี่มากน้อย

นายอภัย แสงมณี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรธิการ : ต้องขอ คำนวณดูก่อน

ประธานสภา : กระทู้อไปของนายอรุณ ทองปรีชโชติ เรื่อง การเช่า

นายอรุณ ทองปรีชโชติ (พระนครศรี) : ฉันขอตั้งกระทู้ขอรัฐมนตรีว่าการกระ

ทรงวงการคลัง คังคอปไปนี้

ด้วยปรากฏว่านาของทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์คดี ของพระคลังข้างทิศหรือ
ของของรักษาที่หลวงกิติ ซึ่งอยู่ในความคุมของกระทรวงการคลัง โดยยอมให้มีผู้ถูก
ชาติคัดทอนไปแล้วไปให้เขาชวงโดยราคาแพง หรือบิขคินผู้ใด เขาทำมาเป็นเวลา
หลายปี จนได้สร้างหลักฐานในที่นานั้น แต่เขาหาโดยตรงหวยอมให้ทำคอปไปไม่ จึง
เป็นการเดือดร้อนอย่างยิ่ง เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านจะแก้ไขข้อเดือดร้อนของชาวนาเหล่านี้
นั้น โดยให้เขาเขาโดยตรงไม่ต้องไปเสียค่าเช่าให้กับบุคคลที่ไม่มีศีลธรรม ซึ่งทำ
ความเดือดร้อนให้กับชาวนาเหล่านั้นจะไคหรือไม

พล ต. เกา เพียรเลิศ นริภัตยพิทักษ์กิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
กระทรวงการคลังขอตอบว่า ในหลักการให้เข้าตัว ๆ ไปนั้น กระทรวงการคลังมี
ความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะให้มีการเข้าโดยตรงเป็นราย ๆ ไป คังจะเห็นไคจาก
การให้เขาที่คินปลูกที่อยู่อาศัยและเช่าอาคารของสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์
และราชพัสดุ โดยเขาต้องทำสัญญาไว้ชัดเจนว่า จะเอาไปให้ใครเขาชวงไม่ไค ถ้าปรากฏ
ขึ้นเมื่อไคเขาเอาไปให้เขาชวง ทางการก็บอกเลิกสัญญากับผู้เช่าเดิม เรียกว่าผู้
เช่าชวงมาทำสัญญาเช่าโดยตรงทุกราย แต่เฉพาะการให้เขาที่นานั้น ไคใหญ่เขาบาง
รายเขาเหมาไป ก็โดยที่นาแถบนั้น ๆ อยู่ห่างไกลมาก ไม่สะดวกแก่เจ้าหน้าที่ผู้ตรวจ
ตราทวงถาม ซึ่งจะแยกย้ายไปให้ทั่วถึง หากจะแยกให้เขาเป็นราย ๆ ตามหลักการ
ข้างตนแล้ว ก็จะต้องไปทุกแห่ง เป็นเหตุให้หมดเปลืองค่าพาหนะเดินทาง ซึ่งเมื่อค่าน
แล้วเป็นเงินปีหนึ่งมีใช่น้อย เป็นการกระทบกระเทือนงบประมาณมาก แต่อย่างไร
กิตี ทางการไคพยายามคอยสอดส่องอยู่โดยกวคชั้นที่จะมีใหญ่เขาเหมาขึ้นราคาเขา
ไคตามชอบใจ จนเป็นที่เดือดร้อนแก่เขาชวง

นายอรุณ ทองบั้งโชติ (พระนคร) . นั้นขอชกคังคอปไปนี้ ด้วยบิขคินปรากฏว่า
ในจังหวัดฉะเชิงเทรา ซึ่งอยู่ในที่ไกลเคียงนี้เอง ชาวหลวงประจำจังหวัดฉะเชิงเทรา
เป็นผู้รับมอบหมายที่ดินซึ่งเป็นของรักษาที่หลวงในตำบลบึงน้ำรักษ์ อำเภอบึงน้ำเปรี้ยว
ไคสมรู้กับคนต่างดาวบิขคินชาวนาโดยขึ้นค่าเช่าทางอ้อม ถ้าหากว่ารายไคไม่ยอมก็ไม่
ยอมให้ทำ และให้คนใหม่ทำแทนเช่นนั้น ท่านจะเรียกนานั้นคืน หรือใหญ่เขานานั้นมา

เขานาวโดยตรงจากของรักมาที่หลวงตามเดิมจะได้หรือไม่ หรือจะให้นายทุนขอเขานาว
อยู่อย่างนี้อีก

พล. ค. เกา เพียรเลิศ บริษัทวิทยุทพกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
ตามที่ท่านนำเรื่องชานามารองทุกชั้น กระทรวงการคลังไม่ได้ตั้งใจ จะได้จัด
การให้

ประธานสภา ฯ หม่อมหลวงระกะทุ

นายเคื่อน บุนนาค รัฐมนตรี รัฐบาลมีร่างพระราชบัญญัติสำคัญฉบับ
หนึ่ง คือร่างพระราชบัญญัติมอบอำนาจให้รัฐบาลในภาวะคับขัน (ฉบับที่ ๓) พุทธศั
กราช ๒๔๘๕ ร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นร่างพระราชบัญญัติที่ต่อองการ จะให้สภาผู้แทน
ราษฎรได้มีการปรึกษาเป็นการด่วน เพราะเป็นเรื่องที่สำคัญมาก ฉะนั้นรัฐบาลจึงใคร
ขอความกรุณาเปลี่ยนระเบียบวาระ โดยนำร่างพระราชบัญญัตินี้ เสนอขึ้นปรึกษา
เป็นระเบียบวาระแรก

ประธานสภา ฯ ทางรัฐบาลขอเสนอให้เปลี่ยนระเบียบวาระ โดยเอา
ร่างพระราชบัญญัตินี้หลังจากที่แจกแก่ท่านชั้นพิจารณาก่อน เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็น
อย่างอื่น ถือว่าที่ประชุมอนุมัติ

บันทึก

หลักการและเหตุผล

ในการเสนอร่างพระราชบัญญัติมอบอำนาจให้รัฐบาล
ในภาวะคับขัน (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๕

หลักการ

เพิ่มโทษการฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชกฤษฎีกา ซึ่งออกตามความในพระราช
บัญญัตินี้

เหตุผล

โทษที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติเวลานี้ สำหรับกรณีความผิดบางกรณียังคงทำอยู่ในกรณีนั้น ๆ สมควรที่จะลงโทษให้สูงขึ้น รัฐบาลจึงเห็นสมควรเพิ่มอัตราโทษอย่างสูงถึงประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือไม่เกินยี่สิบปี ปรับสองหมื่นบาท และให้อำนาจศาลในการสั่งให้รับสินคาได้ควย

ร่างพระราชบัญญัติ

มอบอำนาจให้รัฐบาลในภาวะคับขัน (ฉบับที่ ๓)

พุทธศักราช ๒๔๘๕

.....
.....
.....
.....

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการมอบอำนาจให้รัฐบาลในภาวะคับขัน

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติมอบอำนาจให้รัฐบาลในภาวะคับขัน (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๕"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติมอบอำนาจให้รัฐ

บาลในภาวะคับขัน พุทธศักราช ๒๔๘๕ และให้ใจความต่อไปนี้แทน.

"มาตรา ๔ ผู้ใดฝ่าฝืนบทพระราชกฤษฎีกา ซึ่งประกาศโดยอาศัยอำนาจตาม
ความในพระราชบัญญัตินี้ มีความผิดต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกา
นั้นซึ่งโทษอย่างสูงถึงประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือไม่เกินยี่สิบปี ปรับไม่เกินสอง
หมื่นบาท

ถ้ามิได้มีกำหนดโทษไว้โดยเฉพาะในพระราชกฤษฎีกา ซึ่งประกาศโดยอาศัยอ
นาจตามความในพระราชบัญญัตินี้ ผู้ฝ่าฝืนบทพระราชกฤษฎีกามีความผิดต้องระวางโทษ
ปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินยี่สิบปี หรือทั้งปรับทั้งจำ
บรรดาของซึ่งเกี่ยวเนื่องกับการกระทำผิดนั้นให้ริบเสีย"

มาตรา ๔ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

.....

.....

นายเคื่อน บุนนาค รัฐมนตรี : รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติมอบอำนาจให้รัฐบาลในภาวะคับขัน (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งมีหลักการเพิ่มโทษการฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชกฤษฎีกา ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัตินั้น เหตุผลก็คือว่า โทษที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติมอบอำนาจให้รัฐบาลในภาวะคับขันขณะนี้ เป็นโทษซึ่งสำหรับความผิดในบางกรณียังคงอยู่ในบางกรณีแล้ว สมควรที่จะลงโทษให้สูงขึ้น เพราะความผิดบางอย่างเป็นความผิดที่ร้ายแรง รัฐบาลจึงเห็นสมควรแก้ไขอัตราโทษให้เพิ่มโทษอย่างสูงถึงประหารชีวิต และมีโทษลดหลั่นเป็นจำคุกตลอดชีวิต หรือไม่เกิน ๒๐ ปี ปรับไม่เกินสองหมื่นบาท และให้อำนาจในการสั่ง โทษรับของที่เกี่ยวข้องกับความผิดนั้นด้วย

๑๔.๒๔ น.

นายเชมชาติ บุญรัตพันธุ์ (ร้อยเอ็ด) : โดยที่มาตรการนี้มีข้อความกว้าง ฉะนั้นอาจจะทราบว่รัฐบาลตั้งใจไว้หรือยังว่า ความผิดชนิดไหนที่จะลงโทษอย่างสูงถึงประหารชีวิต และจำคุกตลอดชีวิต ถ้าจะตกลงโทษทราบบ้างพอเป็นเลา ๆ ก็จะได้มากสำหรับการพิจารณาต่อไป

นายเคื่อน บุนนาค รัฐมนตรี : ในขณะที่รัฐบาลยังไม่ได้พิจารณาถึงเรื่องการกำหนดโทษขึ้นสูงถึงประหารชีวิต และโทษจำคุกจนตลอดชีวิต ทั้งนี้เพราะเหตุว่ากรณีความผิดนั้น ในขณะนี้ เป็นภาวะคับขัน เหตุการณ์ก็ย่อมหมุนเวียนไป ความผิดซึ่งในครั้งหนึ่งเรามองเห็นโทษที่วางไว้เป็นโทษที่สูง แต่ว่าเมื่อเหตุการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไปโทษอันนี้ยังไม่เหมาะสมกับความผิดนั้น เพราะฉะนั้นเรื่องนี้ก็จำเป็นจะต้องแก้ แต่หาว่ารัฐบาลพอที่จะตกลงโทษไว้ได้ว่า รัฐบาลขอลงโทษจำคุกไม่เกิน ๒๐ ปี สำหรับในกรณีบทบัญญัติเรื่องแรก คือในกรณีเรื่องการค้าเกี่ยวกับเครื่องอุปโภคบริโภคสำหรับผู้หาความผิดหลายครั้ง ก็อยากจะลงโทษให้สูงเพื่อเป็นการปราบปราม

๑๔.๓๑ น.

พล.ต. พิน อมรวิสัยสรเดช (ลำปาง) : ร่างพระราชบัญญัตินี้ ฉะนั้นความสงสัยข้างท้ายมาตรา ๔ "บรรดาของซึ่งเกี่ยวข้องกับกรกระทำผิดนั้น ให้รับ

เสีย" สงสัยว่าจะเกี่ยวข้องกับสถานที่ๆ เกี่ยวกับสิ่งของนั้น เช่น เป็นเคหะสถานเกี่ยว
เนื่องด้วยหรือไม่

นายเคื่อน บุนนาค รัฐมนตรี : เห็นจะตีความไปไม่ถึงเช่นนั้น ถ้ามีฉะนั้น
แล้ว จะไปกันใหญ่

๑๔.๓๒ น.

นายพอง สิทธิธรรม (อุปราชธานี) : ร่างพระราชบัญญัตินี้ ฉันมีความสง
สัยเช่นเดียวกัน เป็นท่านองเดียวกันกับท่านสมาชิกโคอ์ปรายไปแล้ว ก็คิดว่าที่จะลง
โทษแก่ผู้กระทำผิดในพระราชบัญญัตินี้ มีอย่างสูงถึงประหารชีวิต ทางรัฐบาลโคอ์ปรายว่า
ไม่สามารถที่จะบอกรายละเอียดในเวลาใด แต่ความคับขันก็ไต่มาเป็นเวลานาน
พอสมควรแล้ว ฉันใครจะทราบทางรัฐบาลจะโคอ์ปรายประมวลหรือรวบรวมประเภท
แห่งความผิดที่จะลงโทษในอัตราสูงต่ำนั้นให้สภาฯ ทราบเพื่อวินิจฉัยใดหรือไม่นั้น ประ
การหนึ่ง โทษผู้กระทำผิดตามพระราชกฤษฎีกาในร่างพระราชบัญญัตินี้ ส่วนมากเราวิ
ิจฉัยหนักไปในทางประชาชนหรือราษฎรเป็นผู้กระทำผิด แต่ทว่าผู้รวมในการกระทำ
ผิดนั้นขอเท็จจริงจึงปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ของบ้านเมืองก็โคอ์ปรวมกระทำผิดด้วย ในข้อนี้
เป็นโอกาสใหญ่ผู้กระทำผิดกระทำผิดรุนแรงยิ่งขึ้น เพราะความร่วมมือมาจากผู้นี้อำนาจ
ฉันใครทราบว่ารัฐบาลโคอ์ปป้องกันได้เตรียมการไว้อย่างไรในพระราชกฤษฎีกาบางหรือ
ไม่ โดยเฉพาะวรรคสุดท้ายนั้น มีความสงสัยเป็นอย่างยิ่ง ในการเกี่ยวเนื่องกับการ
กระทำผิด คำว่า เกี่ยวเนื่องกับการกระทำผิด ไม่มีอธิบายไว้อย่างไรเลยในประมวล
กฎหมายอาญาและพระราชบัญญัติมอบอำนาจในภาวะฉุกเฉินและพระราชบัญญัติที่แก้ไข
เมื่อเป็นเช่นนั้นการตีความก็ย่อมกว้างขวาง ดังที่มีปัญหาแล้วเมื่อก่อน ถูกว่าว่ามีปัญหา
เกิดขึ้น ผู้พิพากษาตุลาการมีความคิดความเห็นตีความกว้างออกไป หมายถึงโคอ์ปองงหม
ซึ่งใจแฉงตัว กระทำผิดกริบควย ก็อาจจะเป็นได้ ด้วยไม่มีบัญญัติไว้ ก็เป็นที่น่ากลัว
อย่างยิ่ง โดยเฉพาะเวลาฉุกเฉินก็มีศาลเดียว คือศาลทหาร ผู้กระทำผิดผู้ต้องหาไม่มี
หมายที่จะต่อสู้ เพราะฉะนั้นฉันมีความสงสัยว่า รัฐบาลมีความหมายอย่างไรใน
การที่บัญญัติ คำว่า เกี่ยวเนื่องกับการกระทำผิด

นายเคื่อน บุนนาค รัฐมนตรี : ปัญหาข้อแรกเกี่ยวกับเรื่องที่ว่ากรณีความผิด

โคที่ไครับโทษประหารชีวิตและจำคุกตลอดชีวิตหรือไม่เกิน ๒๐ ปี จะมีผลย้อนกลับนั้น ไคชี้แจงไว้แล้วว่า ในขณะที่สำหรับความผิดประหารชีวิตและจำคุกตลอดชีวิต รัฐบาล ยังไม่ได้พิจารณาไปถึง แต่สำหรับการจำคุกไม่เกิน ๒๐ ปีนั้น รัฐบาลได้พิจารณาเห็นว่า สำหรับกรณีความผิดเกี่ยวกับเรื่องการกระทำอันทำให้เครื่องอุปโภคบริโภคและของ ชาติแดนนั้น ถ้าหากว่ากระทำกันแล้วถือว่าเป็นความผิดที่ร้ายแรง โทษให้ มาก และในเรื่องนี้ไคชี้แจงแล้วว่า ในเรื่องโทษนั้น จะต้องดูตามสภาพการและเหตุ การณ์ เพราะในขณะที่ไม่ใช่เวลาปกติ มีบางประเทศ เช่นกรณีเกี่ยวกับเรื่องกักกันสินค้า ไคได้เขียนโทษไปจนถึงประหารชีวิตก็มี แต่ว่าประเทศนั้นเป็นประเทศที่อยู่ในภาวะสงครามอย่างเต็มที่ เพราะฉะนั้นก็เป็น การเห็นกันว่าเป็นการเหมาะสม แต่ของเราจะ ถึงขั้นนั้นหรืออย่างไรนั้นยังไม่บอกไม่ได้ คือว่าต้องพิจารณาตามสภาพการไป

ส่วนในข้อ ๒ เกี่ยวกับเรื่องข้าราชการทำผิดทุจริต ทางรัฐบาลไม่ยินยอมใจ ถ้าหากว่ามีหลักฐานเพียงพอแล้วก็จะลงโทษข้าราชการนั้นอย่างเต็มที่ ท่านสมาชิกคง จำได้ว่า รัฐบาลได้เสนอพระราชบัญญัติแก้ไขกฎหมายลักษณะอาชญา มาตรา ๑๓๐ ถึง มาตรา ๑๓๗ เป็นเพิ่มโทษจำคุก ๑๐ ปีขึ้นไปจนถึงจำคุกตลอดชีวิต เมื่อเดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๘๔ นี้เอง เพราะฉะนั้นสำหรับเรื่องนี้สำหรับข้าราชการทำผิดแล้ว ก็ จะรับโทษอาญาที่หนัก หรือทำผิดตามกฎหมายนี้ก็มีโทษหนักขึ้นไปอีกด้วย

ส่วนปัญหาข้อ ๓ เกี่ยวกับความหมายที่ว่า เกี่ยวเนื่องกับการกระทำผิด ที่จริงก็ เขียนไว้โดยจงใจที่จะให้ทางผู้พิพากษาได้ไปตีความเอาเท่าที่เป็นอยู่ขณะนี้ ของที่รับ ได้นั้นตัวกฎหมายอาญาบัญญัติไว้ว่า สำหรับของที่ใช้ในการกระทำผิด เช่นพวกอาวุธที่ ไซ้ไปกระทำร้ายก็ถือว่ารับได้ อาวุธที่ไซ้ไปกระทำผิดก็รับได้ ถ้าเอากฎหมายอาญาก็ จะไม่คุมถึงเรื่องการที่ได้ขายสินค้า กักกันสินค้าไว้ เพราะว่าสินค้านั้นเขาไม่ได้ใช้ในการ กระทำผิด หรือได้มาช่วยก่อการกระทำผิด แต่เราถือว่าเป็นการเกี่ยวเนื่องด้วยการ กระทำผิด เพราะเหตุว่าเขามีสินค้านั้นเอง เพราะฉะนั้นจึงอยากจะให้ศาล เป็นผู้ตี ความในเรื่องนี้ และคงจะระลึกถึงว่า การตีความในทางกฎหมายอาญาแล้วก็นึกความ กว้าง เรานิยมในการตีความแคบ เพราะฉะนั้นเชื่อว่า ศาลคงจะไม่ตีความกว้าง เกินขอบเขตไป

นายเฉลา เกลาณนท (ตราด) : ตามที่รัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัติมอบอำนาจให้รัฐบาลในภาวะคับขัน (ฉบับที่ ๓) เข้ามาสู่สภาฯ นี้ ทางรัฐบาลได้อภิปรายให้สภาฯ นี้ทราบว่าในเบื้องต้นยังไม่มีความมุ่งหมาย ในอันที่จะลงโทษจำคุกตลอดชีวิตหรือประหารชีวิต แต่ในเบื้องต้นนี้คงจำกัดไม่เกิน ๒๐ ปี ในขณะที่นั้นในเรื่องนี้ฉันก็มีความเห็นร่วมกับรัฐบาลเหมือนกัน แต่ว่าในการที่รัฐบาลยังไม่ได้มีการคิดนึกในการที่จะลงโทษประชาชนในการประหารชีวิตนี้ เพราะฉะนั้น สภาผู้แทนราษฎรก็ยังไม่ควรมอบอำนาจให้รัฐบาลไปดำเนินการลงโทษบุคคลผู้กระทำผิด ถึงประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต เพราะฉะนั้นฉันจึงมีความเห็นว่า ในการให้อำนาจรัฐบาลตามกฎหมายนี้ควรให้อำนาจรัฐบาลเพียงจำกัดไม่เกิน ๒๐ ปี เพราะฉะนั้นสภาผู้แทนราษฎรก็ควรจะให้อำนาจรัฐบาลเพียงจำกัดไม่เกิน ๒๐ ปี ส่วนโทษถึงประหารชีวิตและจำคุกตลอดชีวิตนั้นยังไม่ควรมอบอำนาจให้รัฐบาลในขณะนี้ เพราะเหตุว่ารัฐบาลก็โต้แย้งว่ายังไม่มีความคิดนึกที่จะลงโทษแก่ราษฎรถึงแค่นั้น ฉะนั้นมีความเห็นดังนี้

นายเคื่อน บุนนาค รัฐมนตรี : ในเรื่องนี้เราจะต้องพิจารณาเกี่ยวกับความรวดเร็วในการบริหารราชการนั้นอย่างหนึ่ง คือธรรมดาคนที่กระทำผิดแล้วมีวิธีที่จะหลีกเลี่ยงกฎหมายได้มาก ถ้าหากว่า จะต้องให้มีการแก้ไขกฎหมายตามวิธีระเบียบปฏิบัติ เรื่องนี้อาจลาซา เขาอาจจะชิงกระทำผิดความผิดไปไต่ก่อน เพราะฉะนั้นรัฐบาลจึงขอมอบอำนาจมา ซึ่งเรื่องมอบอำนาจเช่นนี้ท่านก็ได้เคยมอบให้รัฐบาล และมีกำหนดระยะเวลา ๑ ปี ซึ่งระยะเวลานั้นก็ผ่านไปได้เกือบครึ่งปี

อีกประการหนึ่ง ในการที่ร่างพระราชบัญญัติในกฎหมายท่านเองนั้นอาจจะมีผลในทางจิตใจทำให้คนหวาดเกรงก็ได้ เพราะว่าถ้าการร่างพระราชบัญญัติไว้นั้น เราได้เคยมีตัวอย่าง เช่น ในเรื่องวางเพลิง ซึ่งเคยมีกันชุกในสมัยหนึ่งแล้ว แล้วโทษอันนั้นก็ไม่เคยลงแก่ใคร มีบางกรณีก็ได้ลงโทษอย่างหนักเหมือนกัน แต่ตอนนั้นก็เียงไปหมด เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้ รัฐบาลขออำนาจในเรื่องบทลงโทษในอัตราสูง เพื่อให้ผลสมความประสงค์ เพื่อให้ราษฎรอยู่ในความสงบเรียบร้อย

ร.ท. ประจวบ มหาขันธุ์ (อุตรธานี) : ในการที่รัฐบาลจะขอพระราชบัญญัติ

นี้ไป ฉันไม่คัดค้าน แต่เห็นว่าที่ขอไปนี้จะทำได้สมบูรณหรือไม่ เพราะเหตุว่าฉันขอย้ำ
ว่าการที่เวลานั้นยอมรับแล้วว่ใครก็กินค่าไว้ ที่รัฐบาลออกพระราชบัญญัติอันนี้ไป
จะทำแก่เขาได้หรือไม่ ฉันขอยกอย่างจริงจังว่าเรารู้สึกว่าใคร เมื่อออกไปแล้วไม่
ซักของ แต่ขอให้รัฐบาลทำจริง ๆ และไม่เลือกหน้าว่าใคร อันนี้ขอฝากความสังเกต
ไว้ด้วย

นายเชมชาติ บุณยรัตพันธุ์ (รอยเอ็ด) ฉันเป็นห่วงว่า ถ้ากำหนด ๒๐ ปี
ที่รัฐบาลจะนำมาบังคับลงโทษแก่ผู้กระทำผิดในเรื่องนั้น โดยมากมักจะได้แก่คนซึ่งค่า
เล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างหนังสือพิมพ์ใดดวง ใดไปซื้อน้ำตาลก็ไล่ละ ๒๖ สตางค์ แล้ว
มาขายก็ไล่ละ ๓๐ สตางค์ คงที่เห็นผู้ไปซื้อน้ำตาลเขาแถวยาว ๒ - ๓ เส้น ที่แถว
ตลาดสามยอดหรืออะไร เหล่านี้เป็นคน ฉันเกรงว่าบุคคลเหล่านี้ซึ่งเป็นคนไทย ๑๐๐
เปอร์เซ็นต์ หรือ ๘๘ เปอร์เซ็นต์ เป็นผู้ซึ่งได้รับเคราะห์ตามพระราชกฤษฎีกานี้ มาก
ที่สุด และฉันเป็นห่วงว่า เราน่าจะลงโทษแก่บุคคลจำพวกนี้มากด้วยเพียงไร หรือไม่
เพราะว่าเมื่อกฎหมายออกไปแล้ว แต่ถ้าใครทำผิดแล้วผู้นั้นจะต้องได้รับโทษ ฉันไม่
คิดว่าพวกนี้จะต้องได้รับโทษตามกฎหมายรุนแรงถึงเพียงนี้เลย เพราะว่าที่เขาทำไป
นั้นจะตำหนิว่าเขาทำผิดกฎหมายยังไม่ได้ ฉันคิดว่า เราควรจะทำวิธีดำเนินการดี
กว่า เพราะว่าวิธีดำเนินการขายของเหล่านี้เป็นช่องทาง ทำให้เขาขายสินค้าเหล่านี้
ด้วยวิธีการที่เขาจะทำได้ ใครบ้าง อย่างพวกท่านทั้งหลายจะทำได้โดยไปเข้าแถว
ยาว ๓ - ๔ เส้นและรอ ๒ - ๓ ชั่วโมงเพื่อซื้อน้ำตาล เพราะว่าเราไม่สามารถ
ไปซื้อด้วยตนเองได้ ก็ต้องซื้อเขา เขาให้ความสะดวกแก่เรา เราก็ให้ค่าป่วยการแก่
เขา แต่ถ้ากฎหมายนี้ออกมา เราก็คงไม่ไปซื้อ เราต้องไปเข้าแถวซื้อแข่งกับเขา ถ้า
เราไม่ไปแล้วเราก็คงไม่มีอะไรจะซื้อ ฉันตำหนิวิธีการของการขายสินค้าเหล่านี้มากกว่า
เราควรจะทำวิธีการที่จะไม่ให้เขาไปซื้อสินค้าเหล่านี้แล้วมาขายให้เราโดยราคาแพง
แพง เพราะฉะนั้นฉันเป็นห่วงว่าถ้าจะลงโทษแล้ว พวกซึ่งจะได้รับโทษตามพระราชบัญญัติ

ญัตตินี้จะเป็นพวกคนไทยมากมายที่สุดและเป็นพวกคนจน ๆ ชี้อาชีพกันด้วยวิธีเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้ อันไม่ใช่ความผิดของเขาที่ควรจะต้องเกิดขึ้น เราควรจะต้องแก้ไขโดยวิธีการซื้อขายอย่างงายกาย ไม่ใช่เข้าไปเบียดกันแย่งกันอยู่ที่ถนนหนทาง อย่างที่เราได้ทราบกันอยู่ทุกวันนี้ เป็นที่น่าสังเวชใจเหลือเกิน ส่วนสินค้าเครื่องอุปโภคบริโภคที่เป็นห่วงนั้น เมื่อเมื่อ ๒ - ๓ วันนี้ ฉันได้ไปซื้อของที่ตลาดได้ไปทราบมา เขามอบว่าเขาซื้อมา ราคาแพงเช่นนี้แล้ว จะให้เขาขายถูกอีกทำไม่ได้ มีพ่อค้ามาซื้อราคาเช่นนี้หมุนเวียนกันอยู่เช่นนี้ โดยสินค้าอันเดียวกันนี้ เราจะปราบปรามกันได้แค่ไหน ฉันอยากจะขอฝากความสังเกตว่า โดยวิธีเช่นนี้จะปราบปรามอย่างจริงจังหรือไม่ คือจะลงโทษแก่พ่อค้าอย่างไร และคนไทยที่ค้าเล็ก ๆ น้อย ๆ เราควรจะต้องแก้ไขอย่างไร ซึ่งฉันได้ยกตัวอย่างให้ฟังแล้วเมื่อกี้

ในเรื่องเครื่องอุปโภคบริโภคเกี่ยวแก่ราษฎรแล้ว ฉันยินดีที่จะลงโทษให้หนักหนาที่สุด แต่ว่าการวางกฎหมายอย่างหนักแล้ว โทษอันนั้นก็จะได้แก่ราษฎรคนไทยจำนวนมากซึ่งเป็นคนจน ๆ โดยวิธีการที่จะทำเช่นนั้นแล้ว ฉันก็ไม่เห็นด้วย เว้นแต่จะทำให้คนซึ่งมีกำลังมาก ๆ มีเงินมาก ๆ ใ้รับโทษตามนี้ ซึ่งทำผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ฉันจะยินดีมาก

นายวิจิตร วิจิตรวาทการ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศ :
เรื่องเกี่ยวกับวิธีการที่ท่านผู้แทนกล่าวเมื่อกี้ ขอเรียนว่าทางรัฐบาลได้กำลังคิดที่จะปรับปรุงแก้ไขให้เป็นที่เรียบร้อยอยู่แล้ว ที่อยากจะขอเรียนที่แจ้งเพิ่มเติมนั้น คือว่าเท่าที่เราได้พิจารณาทุกคนมาแล้ว ดูเหมือนเราจะมองไปในเรื่องเดียว คือเครื่องอุปโภคบริโภค บางที่ท่านสมาชิกในที่นี้คงจะเข้าใจว่า คืออาจจะเข้าใจได้ว่า การขอแก้กฎหมายฉบับนี้เนื่องมาจากการค้ากำไรเกินควรอย่างเดียว อันที่จริงหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าเรากลับไปอ่านดูพระราชบัญญัติมอบอำนาจให้รัฐบาลในภาวะคับขันแล้ว เราจะเห็นมีหัวข้อหลายหัวข้อซึ่งอยู่ในข่ายของพระราชบัญญัตินี้ ข้อ ๑ มีว่า "การปฏิบัติและเว้นการปฏิบัติบางอย่าง เพื่อประโยชน์แห่งความกลมเกลียวเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของชาติ

๒. การป้องกันและปราบปรามการจลาจล

๓. การรักษาสัมพันธไมตรีกับต่างประเทศ
๔. การปฏิบัติเพื่อประโยชน์แก่การดำเนินการรบ ในกรณีประเทศไทยมีความจำเป็นต้องทำ
๕. การปฏิบัติเพื่อให้เครื่องอุปโภคบริโภคเพียงพอแก่ความต้องการของประเทศ
๖. การรักษาความปลอดภัยเกี่ยวกับการคมนาคมและการสื่อสาร
๗. การรักษาความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมของประชาชนและความปลอดภัย -
สาธารณะ"

ท่านรัฐมนตรีผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติท่านได้ชี้แจงแก่ที่ประชุมนี้แล้วว่า ในเรื่อง การค้ากำไรเกินควรนั้น เราได้มีความดำริจะเอาโทษเพียง ๒๐ ปี แต่เหตุใดพระราชบัญญัตินี้จึงตั้งโทษถึงประหารชีวิต ทั้งนี้เพราะว่ารัฐบาลได้คำนึงถึงเรื่องอื่น ๆ ใน ข้อ ๑ - ๖ ที่อ่านมาแล้ว เรื่องเกี่ยวกับความกลมเกลียว เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของชาติ ก็คือ เรื่องการรักษาสัมพันธไมตรีกับต่างประเทศหรือเรื่องเกี่ยวกับการดำเนินการ รบ เหล่านี้ เชื่อว่าท่านสมาชิกทุก ๆ ท่านคงจะเห็นพ้องต้องกันว่า เป็นของสำคัญเหลือเกิน และการที่เราจะลงโทษประหารชีวิตไว้สำหรับกรณีเรื่องจารกรรม เรื่องดำเนินการรบ เรื่องเกี่ยวกับความกลมเกลียวของชาติ เรื่องเกี่ยวกับต่างประเทศนั้น ย่อมเป็นความ จำเป็น ที่ท่านรัฐมนตรียังไม่ได้ชี้แจงว่า จะมีอะไรบ้างก็เพราะเหตุว่ายังไม่ใคร่ร่างขึ้น มาให้แน่นอน แต่ในฐานะที่ท่านอยู่ในกระทรวงการต่างประเทศ ฉันทขอเรียนชี้แจงในที่ ประชุมนี้ด้วยความสุจริตใจว่า มีกรณีที่เป็นจริง ๆ ที่จะต้องเอาโทษอย่างนั้นในภาย หนา เพราะฉะนั้นจึงเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่สภา ฯ นี้ จะให้อำนาจแก่รัฐบาล ถึงประหารชีวิต ขอเรียนอีกข้อ ๑ ว่า เรื่องเกี่ยวกับการให้อำนาจของรัฐบาลในภาวะ คับขันนั้น ที่จริงกฎหมายของเราที่มีอยู่เมื่อได้เปรียบเทียบกับกฎหมายหลาย ๆ ประเทศ ที่เขาออกแล้ว ของเราอ่อนที่สุด ขอเรียนรับรองว่าอ่อนที่สุดอ่อนกว่าประเทศทั้งหลาย- ทุก ๆ ประเทศ มีหลายประเทศที่เขาออกกฎหมายให้อำนาจรัฐบาลขึ้นภาษีอากรได้โดย ไม่ต้องผ่านสภา ฯ เรื่องนี้รัฐบาลทราบเหมือนกัน ในระหว่างเสนอพระราชบัญญัตินี้แต่ ครั้งแรก แต่เราไม่เอา เพราะฉะนั้นเรื่องการขึ้นภาษีอากรอย่างนี้ ก็ต้องมาขอให้ ผ่านสภา ฯ เสมอ ดังนั้นจะเห็นว่า ร่างพระราชบัญญัตินี้มอบอำนาจให้รัฐบาลใน

ภาวะคับขันนั้น เป็น เรื่องที่อ่อนอยู่มากแล้ว และขอเรียนว่าเรื่องที่เราวางโทษไว้อย่าง
สูงนั้น เพราะมีความจำเป็น

๑๔๕๑ น.

ร.ท. ถัด รัตนพันธ์ (พิทลุง) : ตามที่รัฐบาลเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
ขึ้นมา ฉันเห็นชอบด้วย เพราะเท่าที่เป็นอยู่แล้วการลงโทษออกไป แต่ว่าไปพิจารณา
ถึงโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิตเห็นว่าแรงเกินไป เพราะรัฐบาลก็ได้บอกแล้ว
เมื่อก่อนว่าเวลานี้ยังไม่ได้กำหนดโทษไว้ว่าโทษชนิดไหนจะลงโทษอย่างไร ถ้าหากว่า
เรามอบอำนาจให้รัฐบาลไปทีเดียว ให้ไปออกพระราชกฤษฎีกาแล้ว ก็จะไปลงโทษแก่
ผู้ใด ๆ น้อย ๆ เพื่อประหารชีวิต โดยเอาคนไปยิงเป้าโดยสภา ฯ ไม่ได้รับรู้
แล้ว เห็นว่าเป็นการรุนแรงเกินไป ทางที่ดีขอให้รัฐบาลพิจารณาเสียก่อนว่า โทษชนิด
ไหนควรลงโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต อย่างนั้นฉันเห็นชอบด้วย

นายพล แสนสระคี (ขอนแก่น) : ฉันก็มีความสนใจอย่างที่ท่านสมาชิกทั้ง
หลายมีความสนใจมาแล้ว คือตามที่ท่านรัฐมนตรีได้ชี้แจงมาแล้วว่า การที่บัญญัติกฎ
หมายฉบับนี้ผลก็คงจะมีขึ้นแก่ชาติ ขอให้ผู้ประพฤตินั้นได้มีความ

ประธานสภา ฯ : ท่านต้องสนับสนุนที่ท่าน

นายพล แสนสระคี (ขอนแก่น) : เมื่อก่อนสนับสนุนแล้ว

ประธานสภา ฯ : ไม่ใช่สนับสนุน คัดค้าน ใครจะพูดก็ขอให้สนับสนุนพระ
ราชบัญญัติ

๑๔๕๒ น.

นายแก้ว สิงหนะคเชนทร์ (พิจิตร) : ฉันเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ทุก
ๆ ท่านซึ่งนั่งอยู่ในสภา ฯ นี้คงจะเห็นร่วมกันว่าเรานี้จะมอบอำนาจให้แกท่าน แต่ว่า
ยังมีอยู่คนใดคนเดียวที่มีอยู่ไม่ใช่คัดค้านท่านประธาน ฯ คือในเรื่องการปฏิบัติ ถ้าหากว่า
รัฐบาลได้อภิปรายให้ความเข้าใจแล้ว ฉันรับรองว่าสภา ฯ นี้คงจะรับรอง ร่างพระ
ราชบัญญัติฉบับนี้เป็นเอกฉันท์ ความเข้าใจมีอยู่คนเดียว คือในเรื่องการปฏิบัติว่าจะ

ปฏิบัติให้เป็นไปไต่หรือไม่ว่าอย่างก็คือนำตาลทรายเราซื้อกันตามจังหวัด ราคากระสอบละ ๖๐ บาท แต่เวลาซื้อกันจริง ๆ นั้นต้องจ่ายเงินถึง ๑๑๐ บาท แต่เวลาจ่ายเงินนั้นเขียนใบบิล ๖๐ บาท แล้วไม่โชพอคค่าเล็ก ๆ น้อย ๆ เป็นพอคค่าคนไทย ซึ่งรัฐบาลมีทุนอยู่ ๕๐ เปอรเซ็นต์ ถ้าหากว่ารัฐบาลชี้แจงให้เป็นที่เข้าใจแล้ว ฉันเชื่อว่าพวกเราทุกคนที่นั่งอยู่ในสภา ฯ นี้คงจะยินดีรับรองร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นเอกฉันท์

นายเคื่อน บนนาค รัฐมนตรี : ตามที่ท่านสมาชิกฝากข้อสังเกตแก่รัฐบาลและท่านสมาชิกใดกล่าวบ้างอีกทีนั้น รัฐบาลได้ขอให้ความยืนยันว่า ในเรื่องโทษนั้นยิ่งดูเท่าไรก็ยิ่งหนักขึ้นเพียงนั้น ส่วนเรื่องที่ข้อไม่ซัดไฟกลองละ ๒ สตารางค์ และไปขายกลองละ ๓ สตารางค์นั้นก็เป็นความผิดอยู่ แต่กฎหมายบัญญัติเช่นนั้นเราไม่ลงโทษก็ได้ เพราะวาทันที่กักกันสินค้าใด ๆ ก็เป็นเงินตั้งพันตั้งหมื่น ในปัจจุบันนี้ยังทำไม่ได้ คือว่าขาดหลักฐาน คือคนที่ไปซื้อนั้นไม่แสดงหลักฐาน มักพุกกันไปอย่างนั้นอย่างนี้ เวลาเอาจริงเอาจริงคนเหล่านั้นไม่ยืนยัน เพราะฉะนั้นถ้าหากว่า ท่านสมาชิกตั้งใจร่วมมือกับรัฐบาลแล้วเสนอหลักฐาน รัฐบาลก็จะทำได้อย่างเต็มที่ เวลานี้ขาดในเรื่องหลักฐาน เพราะฉะนั้นขอให้ท่านสมาชิกทั้งหลายจงมั่นใจว่า ยิ่งเป็นคนใหญ่โตแล้ว ยิ่งจะไต่รับโทษหนักเต็มที่

๑๔.๕๖ น.

นายเอี่ยม สุภาพกุล (นครราชสีมา) : กฎหมายที่พุกกันในสภา ฯ นี้ เราเป็นผู้แทนที่พุกกันว่าเรื่องโทษที่เรากำลังขงใจกันนี้ ศาลหรือผู้พิพากษาเป็นผู้ใช้เพราะฉะนั้นการกำหนดโทษเพียงไต่หรือไม่นั้น ผู้พิพากษาเป็นผู้กำหนด และท่านรัฐมนตรีที่นั่งอยู่นี้ก็ไม่ได้ไปคัดค้านด้วย เพราะฉะนั้นการเขียนกฎหมายกว้าง ๆ ทั้ง ๓ ชนิดเช่นนี้ทางรัฐบาลได้มีการควบคุมผู้พิพากษาให้เขาคัดสินอย่างนั้นอย่างนี้ไต่หรือไม่ว่าหากว่าไม่ได้แล้ว ขอให้รัฐบาลกรุณาจะร้องเอาเท่าที่จำเป็น อย่าให้เป็นที่ให้ศาลวินิจฉัยว่าอย่างนั้นเกี่ยวกับการกระทำผิดหรือไม่ว่าการวินิจฉัยซึ่งมีแต่ศาลทหารศาลเดียว เช่นนี้ราษฎรผู้ไต่รับเคราะห์ร้ายหนึ่งก็ยอมกระหมบกระเทือนไปอีกหลาย ๆ ราย ซึ่งเป็นเรื่องที่น่ากังวลถึงอยู่บ้าง เพราะฉะนั้นฉันจึงเห็นว่า การกำหนดโทษหรือการเขียนข้อความอย่างที่เราสมาชิกขงใจ เช่นใช้คำว่า "เกี่ยวเนื่อง" ผู้ชายของไปก็เกี่ยว

เนื่องกับการกระทำผิด ศาลอาจจะริบชานองคนที่มุ่งเข้าไปกระทำผิดก็ได้ ฉะนั้นจึงขงใจ
มากและอยากจะให้ทางรัฐบาลตัดเอาเฉพาะเท่าที่จำเป็น มอบกันเป็นคราว ๆ ไป
อย่างนั้นจะขัดข้องอย่างไรหรือไม่

นายวิจิตร วิจิตรวาทการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ . คือ
อันที่จริงตรงกันข้ามกับท่านผู้แทนกล่าว คือว่าเราควรจะสนใจควยเข้าไป เรื่องนี้ไม่ใช่
รัฐบาลเข้าไปควบคุมศาล ขอนี้สภา ฯ ควรจะสนใจอย่างยิ่ง เพราะเหตุว่าการที่จะ
พิจารณาลงโทษให้มากหรือน้อยนั้นเป็นหน้าที่ของศาล ถ้าหากว่ารัฐบาลได้ขออำนาจใน
ภาวะคับขัน ให้รัฐบาลมีอำนาจวินิจฉัยลงโทษตนเอง นั้นแหละเป็นข้อที่สมาชิกควรจะ
รอนใจมาก แต่ในศาลมีอำนาจพิพากษาตามควรแก่เหตุผล คือศาลเป็นผู้ให้ความยุติ
ธรรมอยู่แล้ว เราต้องเชื่อศาล เราต้องให้ความไว้วางใจแก่ศาล เพราะเหตุว่าใน
รัฐธรรมนูญนั้นได้ยกศาลเป็นอิสระแล้ว เพราะฉะนั้นขอความที่เราวิตกว่าผู้พิพากษาจะ
ลงโทษมากเกินไปหรือว่าจะเป็นศาลทหาร ความจริงนั้นศาลทหารหรือศาลพลเรือนนั้น
เรื่องเหตุผลและความเมตตาจิตและความยุติธรรมนั้นเมื่ออยู่เหมือนกัน แต่ศาลทหารทำ
การไต่สวนเร็วกว่า มีความแตกต่างอยู่เท่านั้นเอง เพราะฉะนั้น เรื่องที่ต้องให้ศาล
เป็นผู้วินิจฉัยโดยที่รัฐบาลไม่ได้วินิจฉัยลงโทษเอง และรัฐบาลไม่ได้ควบคุมศาลนั้นควร
เป็นที่สนใจของสภา ฯ นี้ และขอน้ขอประทานเรียนว่า โทษที่จะได้รับนั้นไม่แรงเกิน
สมควร

๑๕.๐๑ น.

นายผดุง แสนสระคี (ขอนแก่น) . การที่กฎหมายนี้ได้มีการบัญญัติในเรื่องลง
โทษ โดยยกภาวะลงโทษนี้ไปให้อยู่ในดุลพินิจของศาลอย่างกว้างขวางนั้น ความจริงก็
เป็นสิ่งซึ่งสภา ฯ นี้ น่าจะเอาใจใส่และเป็นห่วงใยเป็นอย่างยิ่ง เพราะว่าในแง่ของ
การบัญญัติกฎหมายนั้น ถ้าหากว่ากฎหมายนั้น เป็นสิ่งซึ่งกระทบกระเทือนแก่ชีวิตและ
ทรัพย์สินและเสรีภาพของประชาชนแล้ว สภาผู้แทนราษฎรนี้จะต้องมีความห่วงใยใน
การที่ต้องโยนอำนาจการลงโทษอย่างกว้างขวางไปอยู่ในดุลพินิจของศาลยิ่งขึ้น ท่าน
รัฐมนตรีได้ชี้แจงเมื่อก่อนว่า การบัญญัติกฎหมายฉบับนี้ จะก่อให้เกิดความหวาด

เกรงแถมผู้กระทำผิด สำหรับฉันนั้นมองเห็นชัด แต่หากว่ากฎหมายฉบับนี้จะก่อให้เกิด
 ความตกใจแก่ผู้กระทำผิดบ้างเล็กน้อยเท่านั้น เว้นแต่ทางรัฐบาลเอง จะมีเจ้าหน้าที่
 หรือผู้ดำเนินการตามกฎหมายนั้นอย่างพร้อมเพียง จึงจะสามารถจับผู้กระทำผิดมาลง
 โทษตามสมควรแก่โทษานุโทษของผู้กระทำผิดนั้นได้ แต่ตราขี้รัฐบาลยังไม่พร้อม
 เพียง การบัญญัติกฎหมายฉบับนี้ออกไป ก็เป็นแต่เพียงเพิ่มความตกอกตกใจให้แก่ผู้
 จะกระทำความผิดเพียงเล็กน้อยเท่านั้น โดยเหตุนี้แหละ ฉันจึงได้มีความหวังใยและ
 ของใจอยู่เป็นอันมาก ในฐานะที่สภา ฯ นี้เป็นสภานิติบัญญัติ ในการที่รัฐบาลออก
 กฎหมายนั้น เราควรจะได้ครครวญและหวังใยเป็นอย่างยิ่ง ศาลจะต้องใช้ดุลพินิจใน
 การลงโทษ เกี่ยวกับชีวิตทรัพย์สินและชื่อเสียงของประชาชนอย่างกว้างขวางเช่นนี้ พุด
 ถึงในแง่ของการบัญญัติกฎหมายนั้น ก็เข้าใจว่าสภา ฯ นี้จะต้องพยายามอย่างยิ่ง ที่จะ
 ต้องจำกัดให้รูปการลงโทษตามกฎหมายนั้นอยู่ในวงแคบ แต่ตามที่รัฐบาลได้เขียนมา
 อย่างกว้าง ๆ เช่นนี้ ถึงแม้ศาลเองจะเป็นผู้ใช้ดุลพินิจในการตีความก็ตาม และถึงแม้
 ศาลเองจะได้พยายามให้การตีความให้อยู่ในวงแคบในเรื่องที่เกี่ยวกับคดีอาญา อย่าง
 ที่ท่านรัฐมนตรีได้แถลงไว้เมื่อไม่กี่กัตาม แต่เรายังมองไม่เห็นว่ ศาลนั้นจะใช้ดุลพินิจที่
 ถูกต้องและเหมาะสมเสมอไป ถูกต้องที่เคียวที่เราจะกล่าวว่า ศาลทรงไว้ซึ่งความ
 ยุติธรรม แต่ว่าในเวลาพิจารณาคดีในโรงศาลหรือในทางปฏิบัติ ในการดำเนินคดีนั้น
 มีบางกรณีทำให้ท่านผู้พิพากษาใช้ดุลพินิจไม่ถูกต้องก็ได้ เพราะฉะนั้นในการที่สภา ฯ นี้
 จะให้ลงโทษเกี่ยวกับชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนอย่างกว้าง ๆ เช่นนี้ ให้อยู่ใน
 ดุลพินิจของศาลนั้น หน้าที่สภา ฯ นี้จะได้แสดงความหวังใยเป็นอย่างดี แต่ที่ฉันพูด
 เช่นนี้ ไม่ใช่ไม่ไว้วางใจหรือไม่เชื่อถือ ไม่มีความเชื่อมั่นในรัฐบาลก็หาไม่ได้ ความ
 จีรังรัฐบาลก็ไม่ได้ไปนั่งวินิจฉัยอำนาจการพิจารณาคดีเป็นอำนาจอิสระของศาล โดย
 เฉพาะ ซึ่งสภา ฯ นี้มาจะมีความหวังใยเป็นธรรมดา

ประธานสภา ฯ : เมื่อไม่มีใครพูดสนับสนุน

นายทองดี จันทกุล (ราชบุรี) : กฎหมายนี้เป็นกฎหมายเกี่ยวกับ คดีหัวคน
 สมาชิกมีความสนใจ แล้วรัฐบาลควรจะต้องแจ้งให้สมาชิกเขาใจดีกว่า

ประธานสภา ฯ : ใครจะพูดสนับสนุนพระราชบัญญัตินี้ ไม่ใช่คัดค้าน

นายสว่าง สนิทพันธ์ (สพ.ธรรมบุรี) . . . กฎหมายนี้ที่รัฐบาลเสนอมานี้ มีโทษ
 ขนาดหนักถึงประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิตนั้น. ฉันมีความเห็นพ้องต้องกัน เพราะ
 เหตุว่าความผิดในกฎหมายที่จะออกมานั้นยอมมีเหตุใดกระทำผิดมาแล้วเป็นจำนวนมาก
 และขณะนั้นที่มีการกระทำผิดอยู่ก็ไม่ใช่น้อย และผู้ที่กระทำผิดก็มีอยู่อีกมาก. เมื่อเป็น
 เช่นนั้นทางรัฐบาลก็กำหนดโทษมาเป็นการประหารชีวิตและจำคุกตลอดชีวิต. เห็นว่า
 เป็นการสมควรแล้ว. และฉันเห็นว่าถ้ามีโทษยิ่งกว่าประหารชีวิตก็ควรจะเอามารวมไว้
 อีกจะดีมาก. เพราะเหตุว่าบ้านเมืองเราอยู่ในภาวะคับขัน. และผู้ที่ทำความผิดก็เป็นผู้
 ที่กบฏภายในนั้นนั่นเอง. เท่าที่รัฐบาลเสนอมานี้. ฉันเห็นว่า ไม่ใช่เป็นการแพงไป
 เลย. ฉันจึงขอสนับสนุนว่าเป็นการสมควรแล้ว.

นายเลื่อน พงษ์โสภณ (พระนคร) . . . ตามที่รัฐบาลได้เสนอร่างพระราช
 บัญญัติมอบอำนาจให้รัฐบาลในภาวะคับขันนั้น. เฉพาะอย่างยิ่งฉันก็เห็นชอบด้วยในร่าง
 พระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นอย่างมากเหมือนกัน. และตามที่ท่านผู้แทนราษฎร เมื่อคืนได้
 กล่าววาทะหากว่ามีโทษอย่างหนึ่งอย่างใดที่รัฐบาลจะลงโทษได้ยิ่งกว่านี้. เช่นอย่าง
 โปราณลงกันทั้งโคตร. เช่นนี้. ฉันก็เห็นชอบด้วย. แต่ฉันมีความข้องใจอย่างหนึ่ง. คือมี
 ปัญหาอยู่ที่คดีเดียวว่า. เมื่อเราออกกฎหมายฉบับนี้ไปแล้ว. กฎหมายฉบับนี้จะสามารถใช้
 บังคับได้ผลสมความมุ่งหมายของรัฐบาลหรือไม่. ปัญหาที่ข้องใจเช่นนี้. ก็เพราะฉันได้
 ประสบเหตุการณ์มาคงจะขอเรียนให้ทราบดังต่อไปนี้. คือ. ผู้กักกันสินค้า. เวลานี้มีสินค้า
 ไว้ในร้านของตัวอย่างเต็มที. และเมื่อถึงคราวที่ประชาชนจะเข้าไปซื้อ. ทั้ง ๆ. ที่มี
 สินค้า. เขาก็บอกจ่าสินค้าเหล่านั้น. เขาไม่สามารถจะขายได้. ทั้งนี้เพราะเขาจะเก็บไว้
 ไปประกอบสินค้าอย่างอื่น ๆ. เช่นนี้จะเขาขายกักกันสินค้าหรือไม่. กับอีกประการหนึ่ง
 เช่นพวกนี้. ง่าย ๆ. เวลานี้. คือ. นำตาล. อย่างที่ผู้แทนคนหนึ่งเคยอภิปรายมาแล้วว่า. นำ
 ตาลช็อกกันก็ไล่ละ ๖๖. สดางคตามราคาตลาดเวลานี้. ถ้าหากว่าท่านทั้งหลายได้ไปยืนดู
 การขายน้ำตาลตามตลาดแล้ว. จะเห็นว่าคนชื่อน้ำตาลเหล่านั้น. เป็นคนซึ่งไม่ได้เคย
 เปลี่ยนหน้าเลยที่เดียว. ๗๕. เปอร. เช่นคนหน้าเก่าทางนั้น. ที่ปัญหาว่า. เขาชื่อน้ำตาลไปทำ
 ไม่. ฉันใครจะพูดตรงไปตรงมาก็ขอเขาเอาไปขายร้านเจ๊กกาแพบาง. ชาวบ้านบาง

ซึ่งอาจจะไคราคาก็โลละบาทหนึ่ง เมื่อเขื่อนี้ขอให้คิดว่า การที่จะออกกฎหมายไปยัง
 คับผู้กักกันสินค้า หรือผู้ล่ำก่าไรเกินควรมันน่าจะไม่ได้ผล เพราะพวกเราเองซื้อของ
 เหลานี้แล้วไปขายให้แก่คนต่างดาว หรือมีใช้ก็ตาม เมื่อเป็นเช่นนั้นถ้าจะออกกฎหมาย
 ฉบับนี้ไปก็จะเป็นอย่างที่เคยเห็นอยู่หนึ่งกล่าวแล้วว่า จะไปส่งโทษบุคคลเหล่านั้นซึ่งถ้าหาก
 ว่าจะลงโทษจริงแล้ว มันก็คิดว่าเหมาะสม แต่ใครจะขอตั้งข้อสังเกตสักหน่อยว่า ถ้า
 เราจะไม่ลงโทษคนเหล่านั้นจะไม่ดีกว่าหรือ เพราะบุคคลเหล่านั้นเป็นคนยากจน เมื่อมี
 หนทางสะดวก แล้วแกกั่มวชิษฐ์เคียวที่จะหาทรัพย์ได้ ครั้นจะไปพันดินซุกดินก็ไม่
 สามารถจะทำไค้เต็มที่ โดยเหตุที่เป็นผู้หญิงบาง คนอ่อนแอบ้าง และจะไปทำงานอื่นก็
 ไม่ค่อยจะมี เมื่อออกกฎหมายนี้ไปพวกนี้ก็จะต้องไครับโทษ เพราะฉะนั้นจึงขอเรียน
 ให้ทราบว่าในสมัยสงครามโลกที่ฉันเคยไป เขามีวิธีป้องกันและแก้ไขไค้ดีมากอยู่ คัว
 อย่างที่ฉันไครเรียนให้รัฐบาลทราบ กล่าวคือ เสนอนำตาลก็ตามขนมปังก็ตาม เสื้อผ้าก็
 ตาม รองเท้าก็ตาม จำนวนชาวของเหล่านี้เขามีจำกัดให้ สมัยสงครามโลกนำตาลใน
 ฝรั่งเศสถึงกับไม่มีหรือน้อยเต็มที แล้วเขาใช้ทางวิทยาศาสตร์เรียกว่า "ซึกการีน"
 ใช้แทน บุคคลที่จะใช้ซึกการีนจะต้องมีบัตรไปซื้อมา เมื่อซื้อมาแล้วก็หมดสิทธิ ตลอดจน
 ขนมปังก็เช่นเดียวกัน เขากะปริมาณให้พอกินพอประทังชีวิตได้ เขากะให้อาติศยหนึ่ง
 เท่านั้น เคี้ยวหนึ่งเท่านั้น ตลอดจนเสื้อผ้า เขาก็คิดอีกเหมือนกันว่า อย่างเราใช้ไปหนึ่ง
 ก็สำหรับพอ ฉันเคยเห็นทหารเขากะให้ไปหนึ่ง ๒ สำหรับ และประชาชน ก็ดูเหมือนจะซื้อ
 ไค้ในราว ๒ สำหรับอยู่นั่นเอง เพราะฉะนั้นเราควรจะหาวิธีทำคังนั้นมิดดีกว่าหรือ คน
 ก็ไม่ต้องถูกลงโทษ และชคงก็ไค้เฉลี่ยกันทั่วไป เพราะเหตุความบุคคลทุกคนไครับสิทธิจะ
 ซื้อไม้ขีดไฟเท่านั้น ข้าวเท่านั้น เสื้อผ้าเท่านั้น รองเท้าเท่านั้น ถ้าเราออกกฎหมาย
 ฉบับนี้ไปแล้ว ฉันก็เชื่อว่าไม่สามารถจะบังคับได้ เหมือนวิธีการที่ฉันไครเรียนมา
 แล้ว ถ้าหากว่ารัฐบาลเห็นว่ววิธีการที่ฉันกรวบเรียนไปนั้นสมควรแล้ว ก็น่าจะทำอย่าง
 ที่ฉันขอร้องนี้ จะเป็นการสมควรกว่า และอยากจะถามว่าวิธีที่ฉันกรวบเรียนมาแล้วนี้
 รัฐบาลมีความเห็นที่จะจัดกรวบอย่างไรบ้างหรือไม่

นายเคอน บันนาค รัฐมนตรี ขอของใจของท่านสมาชิกหนักไปในเรื่อง
 เครื่องอุปโภคบริโภค ซึ่งเป็นขอหนึ่งในบรรดา ๖ - ๗ ขอ ที่อยู่ในพระราชบัญญัติมอบ

อำนาจให้รัฐบาลในภาวะคับขัน แต่อย่างไรก็ตามรัฐบาลพอจะชี้แจงได้ว่า ในเรื่องนี้ กระทรวงพาณิชย์มีวิธีการจะปรับปรุงในเรื่องเครื่องอุปโภคบริโภคใหม่ ส่วนเรื่องเกี่ยวกับการจับกุมผู้กระทำผิดนั้น กระทรวงพาณิชย์จะให้มีเจ้าหน้าที่ร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจอย่างต่างประเทศเขามีเรียกว่าตำรวจเศรษฐกิจ คือมีหน้าที่ ในเรื่องนี้ได้โดยเฉพาะ และอีกอย่างหนึ่งวิธีที่จะซื้อข้าวของที่จำเป็นนั้น ทางกระทรวงพาณิชย์กำลังดำเนินการอยู่ แต่ในขณะนี้ชี้แจงให้ท่านทราบเป็นรายละเอียดไม่ได้ แต่ก็คิดว่าราว สัปดาห์ ๗ วันหน้า วิธีการใหม่คงจะได้พิจารณาเสร็จ และเข้าใจว่าท่านที่อยู่ไกลจะมีช่องไปถึงในบริเวณที่ท่านอยู่ ไม่คงไปเข้าคิวคอยกันอยู่ วิธีการนี้จะยังกล่าวไม่ได้เพราะรายละเอียดยังไม่ได้ตกลงอย่างเรียบร้อย เพราะฉะนั้น ในเรื่องการปรับปรุงในสิ่งที่จะจัดสิ่งอุปโภคบริโภคให้เพียงพอ นั้น รัฐบาลก็ได้ดำเนินการอยู่ คงได้เรียนมาในตอนต้น และหวังว่าของที่จำเป็นโดยแท้จริงจะมีใช้สำหรับประชาชนทั่วไป

ขอที่รัฐบาลอยากจะขอให้ท่านสังเกตไว้อีกข้อหนึ่ง คือในเรื่องการไปซื้อของนั้น ผู้ซื้อเองก็มีความผิดอยู่ไม่ใช่น้อยเหมือนกัน เพราะเหตุว่าผู้ซื้อไปขายอีกคนหนึ่งก็มี พวกนี้ก็เป็นภาระยากเหลือเกินในการที่จะควบคุม คือเราขาดหลักฐานควบคุมประการหนึ่งปวงทั้งการจับกุมก็เป็นภาระยากลำบาก รัฐบาลก็ได้แถลงทางหนังสือพิมพ์ และเขียนหนังสือชี้แจงอีกหลายแห่งว่าขอให้มีการมาแจ้งจำนวน กล่าวโดยสรุปแล้วร่างพระราชบัญญัตินี้ตามขอความที่รัฐบาลเสนอขึ้นมานั้น แม้จะใช้เพื่อควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคก็ตาม แต่ยังคงจะใช้เพื่อกิจการอื่นซึ่งท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ได้แถลงไว้แล้ว คือในเรื่องจารกรรมทำลายความกลมเกลียวของชาติ หรือความสัมพันธ์ทางประเทศนั้นด้วย เพราะฉะนั้นจึงต้องขอรับมอบอำนาจในเรื่องอัตราโทษไว้ เป็นอัตราสูง

ร.ท. อุต นิตยสุทธิ (นครราชสีมา) : พระราชบัญญัติมอบอำนาจให้รัฐบาลในภาวะคับขัน ฉบับที่ ๓ นี้ ฉันยังข้องใจอยู่บางประการ คือเมื่อได้พิจารณาความที่ท่านรัฐมนตรีได้อ่านมาว่า ความสำคัญที่เราจะตั้งโทษผู้กระทำผิด เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยสัมพันธ์ไมตรีและเครื่องอุปโภคบริโภคเป็นต้น เมื่อพิจารณาความผิดแล้ว ดูเหมือนว่าความผิดมีการรุนแรงผิดกัน เช่น เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยหรือจารกรรม

ก็เป็นความผิดร้ายแรง จะลงโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิตก็สมควรอยู่ เพราะเกี่ยวกับความปลอดภัยของบ้านเมือง แต่เครื่องอุปโภคบริโภคนั้น เป็นเรื่องที่ยังไม่ถึงขนาดนั้น แต่เราได้อำนาจรัฐบาลถึงกับให้ตัดหัวได้ ฉะนั้นว่าหากว่าสภาฯ นี้สามารถที่จะควบคุมคุณภาพของศาลได้ก็เป็นการสมควรอยู่ นี้เรายกประโยชน์ให้กับศาลในการใช้ดุลพินิจ ถ้าหากว่าศาลใช้ดุลพินิจก้าวเกินไปจะเป็นการรุนแรงแก่ราษฎรมาก เพราะฉะนั้นควรจะแยกความผิดเป็นราย ๆ ไป อันไหนสมควรประหารชีวิต อันไหนไม่สมควรประหารชีวิตจะเป็นการสมควรกว่า

นายวิจิตร วิจิตรวาทการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ : คุณเหมือนยังมีความเข้าใจผิดไปอย่างหนึ่ง คือฉันยอมอำนาจให้รัฐบาล แต่ไม่ใช่ให้ไปตัดหัวคน คืออำนาจที่จะลงโทษประหารชีวิตนั้นยังคงอยู่ ร่างพระราชบัญญัติที่เสนอนานี้ไม่ต่างอะไรกันกับที่เราเพิ่มโทษคดีอาญาดื่น ๆ คือไม่ได้เป็นการให้อำนาจรัฐบาลประหารชีวิตคน แต่เป็นการให้อำนาจศาลซึ่งมีอำนาจประหารชีวิตคนอยู่แล้ว และอีกประการหนึ่งตามที่ท่านผู้แทนบางท่านแนะนำคือเป็นห่วงเป็นใยว่า รัฐบาลไม่ได้ไปควบคุมศาล ในเรื่องศาลนี้เราอย่าพูดกันดีกว่า เพราะถ้าพูดกันไปก็เป็นการให้อำนาจประหารชีวิตคนแก่รัฐบาล รัฐบาลนี้ไม่ต้องการ คือเป็นเรื่องที่ต้องการให้ศาลเป็นศาล รัฐบาลไม่เข้าไปควบคุมศาล รัฐบาลไม่เข้าไปใช้อิทธิพลแก่ศาลอย่างหนึ่ง อย่างใด ในเรื่องที่ชอบแก่ เพิ่มโทษเป็นประหารชีวิต ไม่ใช่เป็นการขอเพิ่มอำนาจรัฐบาลแต่ขอเพิ่มโทษให้ศาลลงโทษได้ถึงประหารชีวิตเนื่องในภาวะคับขัน เรื่องมีอยู่เท่านั้น

นายพัน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : กฎหมายที่ศาลจะลงโทษนั้น ก็คือที่รัฐบาลจะเขียนไปให้ศาลลงโทษนั้นเอง ศาลจะตัดสินนอกจากกฎหมายที่เขียนไปไม่ได้ อีกประการหนึ่งที่ท่านสมาชิกหลายท่านได้คานว่า อำนาจใหญ่คือพ่อค่างี้ ราชการที่รัฐบาลมีทุน ๕๐ เปอร์เซ็นต์บ้าง เจาพนักงานบ้าง เรื่องเหล่านี้รัฐบาลยังไม่ปรามปรามไม่ได้ เมื่อเช่นนั้นแล้วรัฐบาลจะออกกฎหมายไปปรามปรามคนอื่นอีก คือไม่ปรามปรามคนที่ศาลเล็กคานอยู่ จะเป็นการเคียดกรอนแก่ราษฎรอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นในการที่จะมอบอำนาจให้ออกกฎหมายรุนแรง เช่นนี้เห็นว่ายังไม่เป็นการสมควร

นายจำรัส มีท้าวสังข์ (บ้าน) : ขอเสนอให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภา ฯ : มีผู้เสนอให้ลงมติแล้ว

นายฟอง สิทธิธรรม (อุปราชธานี) : หลกการของพระราชบัญญัติเคยมาก
พูดกันในทางปฏิบัตินั้น ฉันเข้าใจว่าท่านหนักไปในทางปฏิบัติ แต่ความจริงหลกการ
ของพระราชบัญญัตินี้ไม่เป็นเช่นนั้น คือเป็นเรื่องที่

ประธานสภา ฯ : ต้องขอเปิดอภิปรายที่ท่าน

นายฟอง สิทธิธรรม (อุปราชธานี) : ฉันจึงขอให้เปิดอภิปรายต่อไป ผู้ใด
เห็นด้วยโปรดรับรอง

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภา ฯ : ขอให้ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรเปิดอภิปรายต่อไป ขอ
ได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๒ นาย

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๘ นาย

ประธานสภา ฯ : ขอให้ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรรับหลักการ ขอได้
โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๐ นาย

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕ นาย

ประธานสภา ฯ : เห็นอันว่าที่ประชุมรับร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป

นายเคื่อน บุนนาค รัฐมนตรี : โดยเหตุที่ร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นเรื่องความ
และขอความที่แก้ไขก็มีเพียงมาตราเดียว รัฐบาลจึงขอเสนอให้พิจารณารวดเดียว

ประธานสภา ฯ : ทางรัฐบาลขอเสนอให้พิจารณารวดเดียว เมื่อไม่มีผู้ใดมี
ความเห็นเป็นอย่างอื่น ถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติ ขอให้เลขาธิการอ่าน

พระราชกฤษฎีกา

ร่างพระราชบัญญัติมอบอำนาจให้รัฐบาลในภาวะคับขัน

(ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๕

.....
.....
.....
.....

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการมอบอำนาจให้รัฐบาลในภาวะคับขัน

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติมอบอำนาจให้รัฐบาลในภาวะคับขัน (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๕"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติมอบอำนาจให้รัฐบาลในภาวะคับขัน พุทธศักราช ๒๔๘๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๔ ผู้ใดฝ่าฝืนบทพระราชกฤษฎีกาซึ่งประกาศ โดยอาศัยอำนาจตามความในพระราชบัญญัตินี้ มีความผิดของระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกานั้นซึ่งโทษอย่างสูงถึงประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือไม่เกินยี่สิบปี ปรับไม่เกินสองหมื่นบาท

ถ้ามีโทษที่กำหนดโทษไว้โดยเฉพาะในพระราชกฤษฎีกาซึ่งประกาศ โดยอาศัยอำนาจตามความในพระราชบัญญัตินี้ ผู้ฝ่าฝืนบทพระราชกฤษฎีกามีความผิด ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินยี่สิบปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

บรรเทาของซึ่งเกี่ยวข้องกับกรกระทำผิดนั้นให้รีบเสีย"

นายทองอยู่ เอี่ยมบุญอ้อม (นนทบุรี) : ฉันขอเสนอแปรญัตติให้ตัดคำว่า "ซึ่งโทษอย่างสูงถึงประหารชีวิต" ออก และให้เติมคำต่อไปนี้เป็นแทน คงอ่านได้ความว่า "ซึ่งโทษอย่างสูงถึงประหารชีวิต" คือเมื่อศาลกันแล้วก็ตามกันให้ถึงที่สุด ถ้าแม้ว่ายังเป่าแล้ว จะมีความเกรงกันมาก ถ้าผู้ใดเห็นด้วย ขอให้ไปตรับรองด้วย

นายเปี่ยม บุญโชติ รับรอง

ประธานสภา ฯ : มีคนเคียวท่าน เสียใจ

นายอนุสรกรณ์ พรหมประกาย (นครพนม) : ฉันขอแปรญัตติตัดคำว่า "โทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต" ออก เพราะรัฐบาลบอกว่า ยังไม่ได้พิจารณาถึงความผิดในเรื่องนี้ เพราะฉะนั้นจะตรากฎหมายลงหน้าไว้ไม่เป็นการสมควร

ประธานสภา ฯ : ขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นสมควรตัดคำว่า "โทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต" ออก ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๑๑ นาย

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๔๕ นาย

ประธานสภา ฯ : เป็นอันให้ลงไว้ตามร่างเดิม

นายฟอง สิริธรรม (อุบลราชธานี) : ในการแปรญัตตินี้ ฉันมีความเข้าใจว่า ผู้แปรญัตติจะต้องให้เหตุผลแห่งญัตติที่ตนเสนอนั้นด้วย แต่ในกรณีนี้แปรญัตติเมื่อก่อนยังหาเห็นได้ให้เหตุผลไม่ เพราะฉะนั้นที่ประชุมจึงยังไม่ทราบเหตุผลที่เขาขอแปรญัตติไป สงสัยว่าวิธีการเช่นนี้จะเป็นการถูกต้องในการประชุมหรือไม่

ประธานสภา ฯ : ก็เรื่องการลงโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิตก็โดยผู้กันในที่ประชุมหลายท่านแล้ว ท่านตัวท่านเองก็ได้เคยพูดแล้ว เชื่อว่าเข้าใจกันดีแล้ว ที่นายอนุสรกรณ์พูดก็เป็นการสมควรแล้ว และที่ประชุมก็ได้ผ่านไปแล้ว เพราะฉะนั้นเสียใจ ท่านไม่ไปตกลงกับนายอนุสรกรณ์เสียก่อนนี้ จะได้มีเหตุผลพูดกันยาว ๆ

นายถวิล อุดล (ร้อยเอ็ด) : ฉันขอแปรญัตติชั่วคราว ๒ ของมาตรา ๔ ออกทั้งหมด ซึ่งมีข้อความว่า "ถ้ามิได้มีกำหนดโทษไว้โดยเฉพาะในพระราชกฤษฎีกา ซึ่งประกาศโดยอาศัยอำนาจตามความในพระราชบัญญัตินี้ ผู้ฝ่าฝืนบทพระราชกฤษฎีกามีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินสี่สิบปี หรือทั้งปรับทั้งจำ" ท่านผู้ใดเห็นควรโปรดรับรอง

มีสมาชิกรับรอง

นายถวิล อุดล (ร้อยเอ็ด) : เหตุผลที่ฉันขอแปรญัตติชั่วคราว ๒ ออกทั้งหมดนี้ เพราะเหตุว่าการที่เราจะกำหนดโทษกรณีใด ๆ นั้น เราควรจะได้เขียนไว้ในกฎหมายในเรื่องนั้น ๆ โดยเฉพาะทั้งรัฐบาลก็มีทางจะทำได้ เมื่อรัฐบาลต้องการจะลงโทษในกรณีใดก็ควรจะได้เขียนไว้ในพระราชกฤษฎีกาได้ มิฉะนั้นผู้กระทำผิดก็ไม่ทราบว่าตนจะมีโทษสักเท่าไร

นายเคื่อน มุนนาค รัฐมนตรี : การที่ได้มีบทบัญญัติโทษในวรรค ๒ ใหม่นี้ก็เป็นบทบัญญัติ ซึ่งหากว่าพระราชกฤษฎีกานั้นไม่ได้วางไว้โดยเฉพาะ ก็ให้ใช้โทษตามวรรค ๒ นี้แทนเป็นบทบัญญัติไว้เพื่อกันขาดเหลือเท่านั้น คือในพระราชกฤษฎีกานั้นบางทีก็ไม่จำเป็นจะต้องไปจาระไนโทษ พระราชกฤษฎีกาอาจจะมีในเรื่องอื่นได้ เพราะฉะนั้นเมื่อไม่มีในพระราชกฤษฎีกาแล้วก็ใช้วรรค ๒ นี้ได้

นายถวิล อุดล (ร้อยเอ็ด) : เมื่อได้ฟังเหตุผลท่านรัฐมนตรีชี้แจงเมื่อสักครู่ฉันมีความเห็นว่าควรตัดวรรคนี้ออก การขาดตกบกพร่องแม้แต่ในพระราชกฤษฎีกาที่จะออกมาเพื่อลงโทษบุคคลนั้น เราไม่ควรจะให้ออกมาเลย ต้องหวนกลับมาหากฎหมายฉบับนี้อีกครั้งหนึ่งเช่นนี้ ฉันคิดว่าไม่สมควรอย่างยิ่ง

นายเคื่อน มุนนาค รัฐมนตรี : บทบัญญัติทำนองนี้ที่จริงในมาตรา ๔ เดิมก็มีบทบัญญัติไว้แล้วเหมือนกัน ผู้ใดฝ่าฝืนพระราชกฤษฎีกาแล้วต้องโทษจำคุกและปรับ

นายผล แสนสระดี (ขอนแก่น) : ฉันมีความสงสัยว่า ตามขอแปรญัตติของผู้แทนร้อยเอ็ดนั้น ทำไมรัฐบาลจึงไม่รับเอา คือเท่ากับให้อำนาจกับรัฐบาล โดยให้รัฐบาลไปออกพระราชกฤษฎีกาวางกำหนดโทษเฉพาะอย่าง ตามที่รัฐบาลจะกำหนดเอา

การที่กระทำเช่นนั้นก็เท่ากับสภา ฯ นี้ได้มอบอำนาจอย่างมากที่สุด ให้รัฐบาลไว้อีกด้วย
ทำไมรัฐบาลจึงไม่รับเอา เท่ากับได้หัวมาทั้งหัวทีเดียว

นายเคื่อน บุณนาค รัฐมนตรี : ทางรัฐบาลเห็นว่า เรื่องนี้เมื่อที่ประชุมจะมี
ความเห็นอย่างไร ก็แล้วแต่มติของที่ประชุม

นายเชมชาติ บุณยรัตพันธุ์ (ร้อยเอ็ด) : คือจะมีความเห็น ช่วยรัฐบาลนิด
หน่อย เพราะบางที่จะล้มไปเหมือนกัน คือ ในวรรค ๒ นี้ตามกฎหมายเก่า เราก็มั่นแล้ว
ที่แรกกันเห็นอย่างท่านผู้ปฏิบัติเหมือนกัน คือในพระราชบัญญัติเดิมนั้นมีอยู่ถึง ๖ หรือ
๗ ข้อที่จะให้รัฐบาลออกพระราชกฤษฎีกาได้ วรรค ๑ นั้น ให้รัฐบาลมีอำนาจลงโทษได้
ถ้าหากว่ารัฐบาลยังไม่ได้อำนาจในข้อใดข้อหนึ่งนั้น ถ้าหากว่าตัววรรค ๒ เสีย ถ้ามีผู้
ไปกระทำผิดเข้าโดยรัฐบาลไม่ได้ออกพระราชกฤษฎีกาไว้ก็ไม่มีโทษ ฉะนั้นเห็นว่าอันนั้น
จะเอาไว้ได้

นายถวิล อุดล (ร้อยเอ็ด) : ฉันขอประธานชี้แจงอีกเล็กน้อย คือ เรื่องอยู่ที่
ว่าเราจะเขียนกฎหมายเอาไว้เพื่อประโยชน์ที่เราคิดว่า ความขาดตกบกพร่องจะเกิด
ขึ้น หรือวิตกว่าเราจะชี้แจงเขียนอีกในภายหลัง ความประสงค์ของวรรค ๒ มีอยู่ที่
นั้น เพราะฉะนั้นฉันจึงขอร้องว่า ในการที่เราจะลงโทษบุคคลผู้กระทำผิด ในกรณีใด
เราจะต้องเขียนไว้ให้ชัดเจนว่า เขามีความผิดอย่างนั้น ๆ ไม่ควรจะให้ความลำบาก
แก่เขาในการกฎหมายเดิมอีกว่ากรณีอย่างนั้นมีบทลงโทษ เมื่อก่อนรัฐบาลก็ได้ชี้แจงว่า
การที่เราแก้กฎหมายฉบับนี้ให้มีโทษสูงสุดจนกระทั่งถึงประหารชีวิตนั้น ก็เพื่อประสงค์ที่
จะให้ เป็นโทษที่หวาดหวั่นครันครามต่อประชาชนผู้กระทำผิด ก็เมื่อเราประสงค์เช่นนั้น
แล้ว พระราชกฤษฎีกาซึ่งจะออกมาว่าการกระทำอย่างนั้นเป็นความผิด โฉนเราจึงไม่
กำหนดเสีย จะต้องมาอาศัยพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นบทกำหนดโทษ เพราะฉะนั้นจึงเห็น
ว่าสภา ฯ นี้ ควรจะเห็นด้วยว่า ควรตัดวรรค ๒ นี้ ออกเสีย

ประธานสภา ฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ขอให้ที่ประชุม
วินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรตัดวรรค ๒ ออกตามที่เสนอมานี้ ขอให้ไปปรดัยกมือขึ้น

ประธานสภา ฯ ผู้ใดไม่เห็นด้วย คือ ไทกองไว้ตามร่างเดิม ขอได้โปรด ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๕ นาย

ประธานสภา ฯ ผู้ใดนี้เป็นอันตกไป

นายฟอง สิทธิธรรม (อุบลราชธานี) : ฉันขอแปรญัตติตัววรรคสุดท้ายออก ทั้งหมด วรรคสุดท้ายมีข้อความว่า "บรรดาของซึ่งเกี่ยวเนื่องกับการกระทำผิดนั้นให้ รับผิดชอบ" มีเหตุผลที่ฉันจะได้กราบเรียนต่อไป ผู้ใดเห็นด้วยโปรดรับรอง ฉันจะได้ อภิปรายต่อไป

มีสมาชิกรับรอง

นายฟอง สิทธิธรรม (อุบลราชธานี) : วรรคนี้อยู่นอกขอบเขตของคำอภิปรายของท่านทั้งหลายที่อภิปรายมาแล้ว กล่าวคือ วรรคนี้เป็นวรรคที่ตั้งตั้งทฤษฎีขึ้นใหม่ ผิดจากกฎหมายอาญาเดิม คือรับทรัพย์สินอยู่ในมาตรา ๑๕ หรือมาตราอะไรฉันจำไม่ได้แน่ คือ ทรัพย์สินจะต้องใดมาด้วยการกระทำผิดหรือมีไว้เพื่อการกระทำผิด แต่ วรรคนี้ไม่ใช่เช่นนั้นเป็นวรรคที่มีความว่า ของสิ่งใดเกี่ยวเนื่องด้วยกับการกระทำ ผิดแล้วให้รับผิดชอบ ความวรรคนี้จึงกว้างกว่าความในกฎหมายอาญา ปัญหาที่ว่า เราควร จะตั้งทฤษฎีขึ้นใหม่ให้รับทรัพย์สินในกว้างขึ้นหรือไม่ ฉันเห็นว่าเราไม่ควรจะทำเช่นนั้น กล่าวคือการมอบอำนาจให้รัฐบาลในภาวะฉุกเฉิน เรามอบอำนาจให้รัฐบาลให้ออก พระราชกฤษฎีกาว่าอะไรเป็นความผิดตามสมควรแก่เหตุผล เหตุการณ์ในภาวะ ฉุกเฉิน ภายหลังภาวะฉุกเฉินแล้ว เราไม่มีความประสงค์ที่จะให้การกระทำตามพระราชกฤษฎีกานั้นเป็นผลร้ายแก่ประชุมชนหรือประเทศชาติต่อไป ซึ่งการรับทรัพย์สินนั้นเห็นว่าเป็น การสร้างความจนให้แก่บุคคล บุคคลที่มีความผิดและถูกลงโทษตามกฎหมายนี้ วรรค ๑ วรรค ๒ นั้น นอกจากจะถูกลงโทษจำคุก ทำงานหนักในตารางได้รับความเหลวเหลือ ทรัพย์สินสมบัติของเขาที่ควรจะมีเหลืออยู่ก็ถูกริบ ต้องกลายเป็นคนจน ความผิดในทาง อาญานั้นเกิดขึ้นด้วยความไม่เจตนาที่ผิดก่อน เมื่อเป็นเช่นนี้ผลการรับทรัพย์สินใน ภาวะฉุกเฉิน ก็คือก่อเมล็ดพืชแห่งความผิดให้งอกเป็นต้นเป็นลำขึ้น ในภาวะฉุกเฉิน เพราะฉะนั้นทฤษฎีวรรค ๒ นี้ หมายความว่า เราออกความผิดให้เกิดขึ้นในอนาคต ฉัน

เห็นว่าไม่สมควรอย่างยิ่งที่จะมีไว้ เห็นควรให้ตัดออก

ประธานสภา ฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ขอให้ประชุม
วินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรให้ตัดออก ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๒ นาย

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรคยกมือขึ้น
สมาชิกยกมือ ๔๔ นาย

ประธานสภา ฯ : ญัตตินี้เป็นอันตกไป

นายเชียร วิมลฉกรร (สงขลา) : ในวาระที่ใครจะขอเพิ่มที่ว่า "บรรดา
ของซึ่งเกี่ยวเนื่องกับการกระทำผิดนั้นให้ริบเสีย" ขอเพิ่ม "ก็โค" อีกคำหนึ่งเหมือน
กับพระราชบัญญัติเหมืองแร่ซึ่งมีไว้เหมือนกัน "อันอยู่ในที่ดินตั้งกล่าวรวมตลอดทั้งแร่ซึ่ง
ไต่จากที่ดินนั้นจะริบเสียด้วยก็โค" เพราะถ้านั้นบางที่อาจจะเกี่ยวกับสินค้าเล็กน้อยซึ่ง
ถูกจับ สมมติว่าในห้องที่ตำบลหนึ่งไม่มีไม้ขีดไฟใช้เลยทั้งตำบล แต่มีคนอีกคนหนึ่ง
พยายามหาไม้ขีดไฟไปแจกจ่ายเพื่อนฝูง ครั้นมาถึงระหว่างทางถูกจับว่า เป็นผู้พา
ไม้ขีดมา เจ้าพนักงานริบไม้ขีดเสีย นี่เป็นการกระทำของผู้หวังดีต่อเพื่อนฝูง ผู้ที่ถูก
จับถูกปรับแล้วริบไม้ขีดเสียด้วย ถ้าหากว่าจะเอาไม้ขีดนั้นไปขายตามราคาแล้วคืนเงิน
ให้เจ้าของเขานั้นจะดีกว่า เพราะฉะนั้นการที่จะริบหรือไม้นั้น ขอให้เห็นคุณพินิจของ
ศาล

นายเฉลา เกลานนท์ (ตราด) : ตามที่สมาชิกแปรญัตติว่า ให้อยู่ในคุณ
พินิจของศาลนั้น ฉันไม่เห็นด้วย เพราะเหตุว่าเมื่อกสภา ฯ นี้กลงมติไปแล้วว่า วรรค
สุดท้ายนี้ให้เป็นไปตามร่างของรัฐบาล เพราะฉะนั้นขอให้เป็นไปตามนั้นดีกว่า เมื่อมี
ความผิดเกิดขึ้นแล้วขอให้ริบเสียทั้งสิ้น มิฉะนั้นแล้วอาจจะทำให้มีการไม่ริบก็โค ถ้า
เขียนอย่างนี้แล้วศาลจะต้องริบเสมอไป อย่างที่ท่านสมาชิกว่านั้นก็เป็นการจำเป็นอยู่
บางสิ่งบางประการ แต่ของไทย ๆ แล้วสมควรจะริบเสีย

ประธานสภา ฯ : ขอให้ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรเพิ่ม ขอให้ไปรค
ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

นายพิง ศรีจันทร์ (อุตรดิตถ) : ขอแปรญัตติวรรค ๓ คือร่างเดิม "บรรดาของซึ่งเกี่ยวเนื่องกับการกระทำผิดนั้นให้ริบเสีย" ฉะนั้นขอเปลี่ยนเป็นว่า "บรรดาของซึ่งเป็นมูลเหตุแห่งการกระทำผิดนั้นให้ริบเสีย" เหตุผลมีว่า บรรดาสิ่งของที่เกี่ยวเนื่องกับการกระทำผิดนั้น เป็นการกว้าง ตามที่สมาชิกได้อภิปรายกันมาแล้ว ในการที่จะให้อยู่ในดุลพินิจของศาล คือศาลเป็นผู้ตีความถูกต้องแล้ว แต่การที่ศาลจะใช้ดุลพินิจประการใดนั้นจะต้องตีความหมายตามถ้อยคำสำนวนที่เขียนไว้นั้นเอง จะเป็นเหตุให้ศาลตีความได้กว้าง ซึ่งอาจจะไม่ตรงกับ ความหมายของรัฐบาลเสมอไปเพราะฉะนั้นจึงขอเปลี่ยนเป็นว่า "บรรดาของซึ่งเป็นมูลเหตุแห่งความผิด" ก็กลับสู้รับสูบก็นำศาลกับนำศาล จะไปริบเสียอย่างนี้ไม่เห็นด้วย ผู้ใดเห็นด้วยไปรครับรองมีสมาชิกรับรอง

นายวิจิตร วิจิตรวาทการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ : ยิงไปใหญ่ทีเดียว ถ้าบอกว่ามูลเหตุ คือสมมติว่า นาย ก. ไปซื้อไม้ขีดไฟมาจากร้าน ๆ หนึ่ง แล้วเอามาขายราคามากเกินกว่าที่กำหนดไว้ นอกจากตัวนาย ก. จะถูกริบ เจ้าของร้านที่ขายไม้ขีดไฟนั้นก็ถูกริบหมด แล้วจะยอนไปถึงบริษัทอะไรอีก

นายพิง ศรีจันทร์ (อุตรดิตถ) : ตามธรรมดาศาลจะใช้ดุลพินิจในการนั้นจะต้องดูว่า มูลเหตุแห่งการกระทำผิดโดยไกลริบที่สุด นี้เป็นหลักในการใช้ดุลพินิจ

ประธานสภา ฯ : วินิจฉัยก็แล้วกัน ผู้ใดเห็นด้วยยกตามที่ยุเสนอแก้ไขไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภา ฯ : เป็นอันว่าคงตามร่างเดิม

เลขาธิการสภา ฯ :

มาตรา ๔ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาความพระราชบัญญัตินี้.

.....
(...ไม่มี...)

ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

ประธานสภา ฯ : หม่อมวาระที่ ๒ แล้ว คือไปขอให้พิจารณาในวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ควรจะออกใช้เป็นกฎหมายได้ ขอให้ไปรคยกมือขึ้น สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภา ฯ : เป็นอันว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ออกใช้เป็นกฎหมายได้ ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติช่วยอาชีพและวิชาชีพ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว เพื่อพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ขอเชิญกรรมการเข้าประจำที่ ขอให้เลขาธิการอ่าน

เลขาธิการสภา ฯ : ร่างพระราชบัญญัติช่วยอาชีพและวิชาชีพ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๕ คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖

ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

ประธานสภา ฯ : หม่อมวาระที่ ๒ แล้ว คือไปขอให้พิจารณาวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ออกใช้เป็นกฎหมายได้ ขอให้ไปรคยกมือขึ้น สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภา ฯ : เป็นอันว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ออกใช้เป็นกฎหมายได้ ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติควบคุมกิจการค้าขายอันกระทบถึงความปลอดภัยหรือवासुकแห่งสาธารณชน (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๕ ของรัฐบาล

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติควบคุมกิจการค้าขายอัน
กระทบถึงความปลอดภัยหรือवासुकแห่งสาธารณชน (ฉบับที่ ๒)
พหุศักราช ๒๔๘๕

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติควบคุมกิจการค้าขาย อันกระทบถึงความปลอดภัย
หรือवासुकแห่งสาธารณชน พหุศักราช ๒๔๗๑

เหตุผล

เพื่อให้การอนุญาตในการประกอบกิจการค้าขาย อันเป็นสาธารณูปโภค เป็นไป
โดยสะดวกรวดเร็วและรัดกุมยิ่งขึ้น

ร่างพระราชบัญญัติ

ควบคุมกิจการค้าขายอันกระทบถึงความปลอดภัย

หรือवासกแห่งสาธารณชน (ฉบับที่ ๒)

พุทธศักราช ๒๔๘๕

.....
.....
.....
.....

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติควบคุมกิจการค้าขายอันกระทบถึงความปลอดภัยหรือवासกแห่งสาธารณชน พุทธศักราช ๒๔๗๑

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติควบคุมกิจการค้าขายอันกระทบถึงความปลอดภัยหรือवासกแห่งสาธารณชน (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๕"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมกิจการค้าขายอันกระทบถึงความปลอดภัยหรือवासกแห่งสาธารณชน พุทธศักราช ๒๔๗๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๔ ห้ามมิให้บุคคลใดประกอบกิจการค้าขายอันเป็นสาธารณูปโภคเว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากรัฐบาลหรือได้รับสัมปทานแล้ว"

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมกิจการค้าขายอันกระทบถึงความปลอดภัยหรือवासกแห่งสาธารณชน พุทธศักราช ๒๔๗๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๖ ในการอนุญาตหรือให้สัมปทานนั้น รัฐบาลจะกำหนดเงื่อนไขใด ๆ ตามที่เห็นว่าจำเป็นเพื่อความปลอดภัยหรือผลประโยชน์แห่งสาธารณชนไว้ด้วยก็ได้"

.....
.....

นายโประ สมหาทร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ หลักการก็คือเพื่อแก้ไขเพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัตินี้บางแห่ง ใจความสำคัญที่แก้ก็คือว่า ร่างพระราชบัญญัตินี้มีความอยู่ ๒ มาตรา ที่กล่าวว่า การประกอบกิจการค้าขายอันเป็นสาธารณูปโภคนั้น จะต้องได้รับพระบรมราชานุญาตหรือสัมปทาน อันที่จริงกฎหมายนี้เขียนในระบอบเก่า เพราะฉะนั้นในระบอบใหม่นี้ก็ต้องเป็นทางเดียวกัน นอกจากถูกต้องระบอบแล้วยังเป็นการตัดภาระ ของพระมหากษัตริย์ เพราะเหตุว่าเรื่องเช่นนี้ไม่ควรจะไปเป็นภาระที่บดนมมากนัก รัฐบาลจึงขอเสนอแก้พระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้นมา

ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

ประธานสภา ฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ขอให้ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรรับหลักการ ขอให้ไปรคยอมมือขึ้น
สมาชิกรายมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภา ฯ : เป็นอันว่ารับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ส่งกรรมการสามัญชุดที่ ๒ แปรญัตติภายในกี่วัน

นายโประ สมหาทร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : ภายใน ๓ วัน

ประธานสภา ฯ : ท่านรัฐมนตรีขอเสนอให้แปรญัตติภายใน ๓ วัน เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ถือว่าที่ประชุมอนุมัติ

ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาพระราชบัญญัติการท่าเหมืองแร่ (ฉบับที่ ๘)

พุทธศักราช ๒๔๘๕ ของรัฐบาล

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ (ฉบับที่ ๘)
พุทธศักราช ๒๕๔๕

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ พุทธศักราช ๒๕๖๑

เหตุผล

เพื่อให้การอนุญาตเกี่ยวกับการทำเหมืองแร่ เป็นไปโดยสะดวกรวดเร็ว และ
รัดกุมยิ่งขึ้น

ร่างพระราชบัญญัติ
การทำเหมืองแร่ (ฉบับที่ ๕)
พุทธศักราช ๒๕๔๕

.....
.....
.....
.....

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการทำเหมืองแร่

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๔๕"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ พุทธศักราช ๒๕๖๑ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ (ฉบับที่ ๖) พุทธศักราช ๒๕๔๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๔ แร่ รวมตลอดทั้งน้ำมันแร่และถ่านหิน เป็นของแผ่นดิน ผู้หนึ่งผู้ใด ตลอดจนผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินนั้น จะทำการตรวจหาแร่หรือขุดหาแร่มิได้ เว้นแต่จะได้รับการอนุญาตจากรัฐบาลตามความในพระราชบัญญัตินี้

ผู้ใดขุดหาแร่หรือกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อขุดหาแร่ในที่ดินแห่งหนึ่งแห่งใด โดยมิได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ แม้ว่าที่ดินนั้นจะอยู่ในเขตซึ่งพระราชบัญญัตินี้ยังมิได้ใช้บังคับก็ดี หรือขุดหาแร่ในเมื่อพ้นกำหนดอายุการอนุญาต หรือในที่ดินนอกเขตที่กำหนดไว้ใน การอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ก็ดี มีความผิดของระวางโทษปรับไม่เกิน

หนึ่งพันห้าร้อยบาท และบรรดาเครื่องจักร เครื่องอุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ สิ่ง
ปลูกสร้างหรือทรัพย์สินอื่น ๆ อันอยู่ในที่ค้ำคังกล่าว รวมตลอดทั้งแรงซึ่งได้มาจากที่ดิน
นั้น จะริบเสียด้วยก็ได้"

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่
พหุศักราช ๒๔๖๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๒๖ เขตเหมืองแร่ซึ่งจะอนุญาตในประทานบัตรฉบับหนึ่งนั้น จะเกิน
กำหนดดังต่อไปนี้ไม่ได้ เว้นแต่รัฐมนตรีจะได้อนุญาตเป็นพิเศษ คือ

ถ้าที่เป็นทางแร่ ไม่เกินหนึ่งร้อยไร่ ถ้าที่เป็นลานแร่หรือแร่เหล็ก ไม่เกินสาม
ร้อยไร่"

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่
พหุศักราช ๒๔๖๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๒๘ ประธานบัตรทุกฉบับต้องให้รัฐมนตรีลงนามเสียก่อน จึงเป็นอัน
ใช้ได้ตามกฎหมาย"

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่
พหุศักราช ๒๔๖๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๔๕ การที่จะโอนประทานบัตรนั้น ถ้ารัฐมนตรีไม่ไดกลงนามยอมให้
โอนแล้ว จะโอนไม่ได้

ถ้าผู้ถือประทานบัตรมีความประสงค์จะโอนประทานบัตรให้แก่ผู้อื่น ให้ยื่นเรื่อง
ราวขออนุญาตโอนประทานบัตรต่อแผนกโลหกิจประจำท้องที่ ถ้ารัฐมนตรีตกลงยอมให้
โอนได้แล้ว ให้จัดการต่อไป ดังนี้

ข้อ ๑ ผู้ถือประทานบัตรและผู้จะรับโอนต้องยื่นเรื่องราวต่อแผนกโลหกิจประจำ
ท้องที่และให้นำหนังสือสำคัญต่าง ๆ ในการที่ได้อนุญาตให้ทำเหมืองแร่นั้นมาด้วย
เพื่อจะได้นำหนังสือโอนประทานบัตร หนังสือโอนประทานบัตรนี้ให้ทำเป็นสามฉบับ
รักษาไว้ที่กรมโลหกิจฉบับหนึ่ง ที่แผนกโลหกิจประจำท้องที่ฉบับหนึ่ง ผู้รับโอนถือไว้ฉบับ
หนึ่ง

ข้อ ๒ ผู้ถือประทานบัตรเดิมต้องเสียค่าธรรมเนียม และชำระเงินซึ่งค้างอยู่กับ

รัฐบาลในการทำเหมืองแร่ให้เสร็จในเวลายี่นเรื่องราวขอโอนนั้นด้วย"

มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการอุตสาหกรรมรักษาการ ตามพระราชบัญญัตินี้.

.....

.....

พล อ.ค. มณี มหาอำนาจ เวชยันตริงสถัญญ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
อุตสาหกรรม . รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ (ฉบับที่ ๘)
พุทธศักราช ๒๔๘๕ เพื่อสภา ฯ นี้ได้พิจารณารับหลักการ โดยมีหลักการว่า แก้ไขเพิ่ม
เติมพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ พุทธศักราช ๒๔๖๑ มีเหตุผลว่าเพื่อให้การอนุญาต
เกี่ยวกับการทำเหมืองแร่ เป็นไปโดยสะดวกรวดเร็วและรัดกุมยิ่งขึ้น

คือว่ามาตราที่ขอแก้ไขเป็นมาตราที่เดิมคงได้รับพระบรมราชานุญาต เช่นการ
ยกเลิกประทานบัตร การโอนประทานบัตร เป็นต้น ซึ่งแท้จริงก็เป็นแบบเท่านั้น ซึ่งใน
เวลานี้ก็สมควรจะแบ่งพระราชภาระเช่นเดียวกับพระราชบัญญัติที่ผ่านไปแล้วเมื่อก่อน เพราะ
ฉะนั้นหวังว่าสภา ฯ นี้คงจะรับหลักการด้วยดี

ร.อ. เยี่ยม เอกสิทธิ์ (หนองคาย) . พระราชบัญญัติที่แก้ไขใหม่นี้ฉันยัง
มีความข้องใจอยู่บาง คือที่ว่า "แม้ว่าที่ดินนั้นจะอยู่ในเขตซึ่งพระราชบัญญัตินี้ยังมีได้ใช้
บังคับก็ได้" ถ้อยคำเหล่านี้ดูราวพระราชบัญญัติได้พิจารณาถึงการหาเลี้ยงชีพของราษฎร
ชาวภาคอีสานทุกแห่งบางหรือไม่ เพราะเหตุว่าราษฎร ชาวภาคอีสานไปหากินในทาง
รอนหาแร่ทองคำใส เขาเรียกว่าทองใสอยู่เป็นอันมาก ถ้าหากว่าจะใช้คำเหล่านี้
ในพระราชบัญญัติแล้วก็จะเป็นการตัดอาชีพของราษฎรภาคอีสานเป็นอันมากและปรากฏ
ว่าเวลานี้ราษฎรได้หากินในทางรอนหาทองคำใสอยู่เป็นประจำเพื่อเลี้ยงชีพ ได้คนละ
อย่างมากหนึ่งสองหน ถ้าหากว่าใช้คำว่า "ที่ดินนั้นจะอยู่ในขอบเขตซึ่งพระราชบัญญัตินี้ยัง
มีได้ใช้บังคับ" แล้วเท่ากับเป็นการตัดอาชีพของราษฎรเหล่านั้น ขอได้โปรดพิจารณา
อีกสักครั้งหนึ่ง

พล.อ.ท. มณี มหาสินทนะ เวชยันตรังสฤษฏ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
อุตสาหกรรม : ที่จริงข้อความนี้ก็ข้อความเดิมไม่ได้แก้ไขอะไร และเท่าที่
เรียนให้ทราบก็คือการเปิดให้ทำเหมืองแร่ นั้น เราเปิดแค่วงภาคของราชอาณาจักร
เท่านั้นเอง

นายถวิล อุดล (ร้อยเอ็ด) : นั้นมีความสงสัยเช่นเดียวกับผู้แทนราษฎรจังหวัด
หนองคาย ที่เรียนตามรัฐบาลเมื่อกี้ คือนอกจากข้อความในมาตรา ๔ ซึ่งท่านผู้แทน
หนองคายยกมาอ้างเมื่อกี้ ยังมีข้อความอีกตอนหนึ่งว่า "หรือในที่ดินนอกเขตที่กำหนด
ไว้ในการอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้" เมื่ออ่านตามนี้แล้วฉันเข้าใจว่าพระราช
บัญญัติเหมืองแร่ฉบับก่อน ๆ นั้นเราประกาศใช้ในเขตใดเขตหนึ่งโดยเฉพาะ และเท่า
ที่ทราบนั้นเข้าใจว่าคงประกาศใช้เฉพาะจังหวัดในภาคใต้ จังหวัดในภาคอีสานเข้าใจ
ว่าพระราชบัญญัตินี้ยังประกาศใช้ไม่ถึง เมื่อพระราชบัญญัติเหมืองแร่ยังประกาศใช้ไป
ไม่ทั่วถึงเช่นนี้แล้ว ในมาตรา ๔ ที่ยกกร่างขึ้นมาใหม่นี้หมายความว่า การขุดหาแร่แม่
แต่ในที่ดินนอกเขตซึ่งพระราชบัญญัตินั้นออกประกาศใช้ก็ต้องได้รับอนุญาตด้วย เมื่อ
ความประสงค์ของรัฐบาลมีเช่นนั้นแล้วความเดือดร้อนก็ยอมมีอย่างผู้แทนหนองคายว่า

พล.อ.ท. มณี มหาสินทนะ เวชยันตรังสฤษฏ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
อุตสาหกรรม : การที่ขอประทานบัตรหรือขออนุญาตขุดแร่เช่นนี้ ก็ยอมจะต้องปฏิบัติ
ตามพระราชบัญญัติ มีวิธีการอยู่แล้ว เมื่อยังไม่ได้รับอนุญาตก็ยอมทำไม่ได้ ถึงเดี๋ยวนี้
ก็เช่นเดียวกัน

นายจำ จำรัสเนตร (นครศรีธรรมราช) : ปัญหาเรื่องการทำแร่ของ
ประชาชนหรือตามกฎหมายฉบับที่รัฐบาลแก้ไขมาใหม่นี้ ในมาตรา ๔ ความสำคัญซึ่งมี
ปรากฏ รัฐบาลได้พิมพ์แจกมาแล้ว แต่ฉันมีข้อข้องใจอยู่ประการหนึ่ง ซึ่งความสำคัญใน
มาตรา ๔ มีดังนี้ "แร่รวมตลอดทั้งน้ำมันแร่และถ่านหินเป็นของแผ่นดิน ผู้หนึ่งผู้ใด
ตลอดจนผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินนั้น จะทำการตรวจหาแร่หรือขุดหาแร่มิได้ เว้นแต่จะได้
รับอนุญาตจากรัฐบาลตามความในพระราชบัญญัตินี้" คือสภาพความเป็นอยู่ของประชาชน
เกี่ยวข้องการทำแร่ที่ฉันได้ประสบมาแล้วปรากฏว่า ที่ดินของชาวบ้านโดยเฉพาะใน
จังหวัดนครศรีธรรมราช แต่ละรายนั้นในบ้านของตนเองมีแร่ บางบ้านก็สมบูรณ์ บาง

บ้านก็เล็กน้อย แต่บางบ้านที่มีเล็กน้อยนี้ สามารถที่จะหาเลี้ยงเฉพาะครอบครัวของตน
 ได้ดี แต่ไม่สามารถถึงจะไปขอประทานบัตรเป็นการใหญ่โต การขอประทานบัตรนั้น
 ค่าหลักของกฎหมายที่วางไว้ว่าต้องจ่ายเงินเสียค่าธรรมเนียม เป็นจำนวนนับตั้งแต่
 ๕๐๐ บาทขึ้นไปจนถึง ๑,๐๐๐ บาท หรือ ๑๐,๐๐๐ บาทนั้น สำหรับที่ดี ๆ มีแรมมาก
 แต่ในที่ซึ่งไม่มีแรมมาก ๆ แควว่าสามารถที่จะหาเลี้ยงในครอบครัวของตนได้เช่นนี้ กฎ
 หมายฉบับนี้โคตคสิทธิของประชาชนมาเป็นเวลานานแล้วแม้จนกระทั่งกฎหมายที่รัฐบาล
 เสนอมาวันนี้ก็ยังคตสิทธิอยู่นั้นเอง คงความที่ฉันอ่านแล้วเมื่อก็ สมมติว่าในวันฉันมีแรม
 เล็กน้อย ไม่สามารถจะขอประทานบัตรได้ตามกฎหมาย ตามกฎหมายรัฐบาลก็ปิดสิทธิ
 เสียด้วยไม่ให้ฉันทำอย่างนี้ เพราะฉะนั้นอยากจะถามรัฐบาลว่า จะเปิดโอกาสให้
 เจ้าของที่ดินนั้นมีกรรมสิทธิ์ทำแรมอย่างนี้จะได้หรือไม่ เพราะเหตุใด ขอรัฐบาลกรุณา
 ช่วยแถลงให้ชัดเจนด้วย ซึ่งประชาชนส่วนมากทำหนังสือรัฐบาลที่เคียวว่า เขามีกรรมสิทธิ์
 ในที่ดินอย่างสมบูรณ์ แต่มีแรมไม่มากจนถึงกับจะขอประทานบัตรได้ แต่เวลาไปลงมือทำ
 รัฐบาลไม่อนุญาต การทำนั้นมี ๒ วิธี ขอเรียนเล็ก ๆ น้อย ๆ คือ ๑. รัฐบาลตาม
 ปกติแม้ถึงจะอนุญาตอยู่บ้างก็ไม่ได้ให้กันจริงจัง พูดตรง ๆ รมถ่านมาถึงถอ ถอถึงพายแล้ว
 ให้ ถ้าไม่ถึงถอถึงพายไม่ให้ เพราะฉะนั้นอยากขอให้รัฐบาลชี้แจงข้อนี้ด้วย

พล.อ.ค. มณี มหาสันทนะ เวชยันตรังสฤษฏ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 อุตสาหกรรม . การที่ขอเสนอแก้ไขพระราชบัญญัตินี้ โดยมีหลักการว่าเพื่อจะปฏิบัติ
 การในเรื่องการอนุญาตหรือการโอนประทานบัตรรวดเร็วขึ้นเท่านั้น แต่อย่างไรก็ดี
 เมื่อท่านสมาชิกของสภาผู้แทนราษฎรจะขออธิบายสักหน่อยว่า . . . จริงอยู่ที่ท่านมีกรรมสิทธิ์ในที่ดิน
 นั้น ๆ แต่ก็เป็นกรรมนิยมไม่ว่าประเทศไทย จะต้องถือว่าแรมเป็นของรัฐ ผู้ใดจะชุก
 ขึ้นมาต้องขออนุญาตต่างหาก การที่รัฐบาลต้องเรียกค่าธรรมเนียมนี้เพื่อชดเชยการ
 ใช้จ่าย มิฉะนั้นจะไปหนักภามืออย่างอื่น ซึ่งผู้อื่นไม่ได้ประโยชน์ในเรื่องนี้ ท่านยอม
 ทราบแล้วว่าที่รัฐบาลเก็บค่าภาคหลวงนั้น ย่อมได้ผลคุ้มค่าแรงค่าใช้จ่ายตลอดจนค่า
 ธรรมเนียมด้วย เมื่อมีประโยชน์แล้ว เหตุใดจึงจะเสียค่าธรรมเนียมเหล่านี้ไม่ได้ ที่
 ท่านพูดว่าสำหรับคนยากจนไม่มีโอกาสที่จะทำเรื่องนี้ ทางรัฐบาลก็ได้พิจารณาอนุญาต
 ให้เหมือนกัน ในการรอนแร่ก่อนอนุญาตให้ทำได้ แต่การอนุญาตนี้คงพิจารณาว่าในท้องที่

ให้ทำเช่นนั้นสมควรจะผ่อนผันหรือไม่ จะเป็นการกระทบกระเทือนแก่การ กสิกรรม หรือประการใด เพราะทำกันเป็นหย่อม ๆ เล็ก ๆ น้อย คือไม่เป็นที่เป็นเขต การที่จะทำเหมืองแร่ใหญ่ ๆ นั้น เราเห็นประโยชน์แก่รัฐว่าการทำแร่ในท้องที่ที่ใดประโยชน์ยิ่งกว่าทำการกสิกรรม แล้วเราก็สละประโยชน์ในทางกสิกรรม เพื่อเอาประโยชน์ที่ยิ่งกว่าในทางแร่ แมกระนั้นก็ดีเราก็เปิดในท้องที่ที่เห็นสมควร นอกจากนั้นท่านอาจจะว่าว่าผู้ที่ขออนุญาตนั้นไม่ได้ทุกคน ทั้งนั้นก็เห็นว่า ผู้ที่สามารถจะประกอบอาชีพอย่างอื่นได้แล้วไม่จำเป็นจะต้องมาทำการขุดแร่ทำให้กระทบกระเทือนแก่การกสิกรรม เมื่อพิจารณาเช่นนี้แล้ว ทางจังหวัดหรือเจ้าหน้าที่ก็อาจจะไม่อนุญาตก็ได้

ประธานสภา ฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ขอให้ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภา ฯ : เป็นอันว่าที่ประชุมรับร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป สงครามาชิกการสามัญหรือวิสามัญ

พล.อ.ท. มณี มหาสันทนะ เวชยันต์รังสฤษดิ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม : สงครามาชิกการสามัญ

ประธานสภา ฯ : สงครามาชิกการสามัญ ชุดที่ ๓ แปรญัตติภายในกี่วัน

พล.อ.ท. มณี มหาสันทนะ เวชยันต์รังสฤษดิ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม : ภายใน ๓ วัน

ประธานสภา ฯ : รัฐบาลเสนอให้แปรญัตติภายใน ๓ วัน เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ถือว่าที่ประชุมอนุมัติ
ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

ผู้ตรวจรายงาน

พ.ท. ชม จันทรมัย
 ชาญ ราษฎร์วิรุณหกิจ
 เจียน หงตประภาส
 บุญช่วย กุทรพิย
 เสกส เจกสมมา
 ผด แสนสระค
 เจาวรทัศน์ น ลำพูน
 อุนสรกรณ์ พรหมประกาย
 พันธุ์ มุคศาสตร์

ประเสริฐ ปัทมะสุนทร
 ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ
 ถิน จุฑารพ
 สุกกร ศรีสุชาติ
 สรินทร อพิฉากร
 สันติช ชาติเกษมลิขิต
 เล็ก จารุณี

ตรวจแล้ว ๔ ส.ค. ๕๖

ทองเปลว ชลภูมิ
 เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ป. วิเชียร ณ สงขลา
 ประธานสภาผู้แทนราษฎร